

Vážení zákazníci,

dovolujeme si vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství Viking
viking@qelb.cz

Černý stín, z něž jsou ve tmě vidět pouze bělma vypoulených očí, se bezúspěšně pokouší výpadem prorazit kruhovou obranu, sledován Cimmeranovým ostrím nabíhá na starou fintu a s rozřátým břichem, z něž se řinou vnitřnosti, se kácí na záda a přitom ještě stále vztekle cení špičaté bílé zuby...

Conan odrážel údery, které na něho přšely ze všech stran; tu a tam sekl či probodl příliš zbrkle se řítícího divocha a přitom se mu mihlo hlavou, jestli se v zemi mrtvých nachází podobné místo pro muže, kteří celý život jen bojovali: neprůhledná tma, klamně záblesky uhasínajícího ohně a démoni, vylézající o překot jeden přes druhého hnaní jedinou myšlenkou – srazit, zadupat, rozervat na kusy... U Croma, co-pak se sem skutečně seběhl celý Darfar? Kolik jich ještě bude?

Conan v nakladatelství VIKING

- Sean A. Moore**
Conan a šamanova kletba
- Steve Perry**
Conan potulný bojovník
- Leonard Carpenter**
Conan gladiátor
- Sean A. Moore**
Conan a Bílý bůh běsů
- Robert Jordan**
Conan nepokořený
- Leonard Carpenter**
Conan vládce Černé řeky
- John C. Hocking**
Conan a Smaragdový lotos
- Dakh Hunter**
Conan a Brány času
- Eric Lanser**
Conan a Černý labyrint
- Paul O. Courtier**
Conan a dědictví Atlantidy
- V. Vágenknecht/S. R. Oldman**
Conan – Setovy šachy/Léčka
- Paul O. Courtier**
Conan a tajemství mořských d'áblů
- Mike Philip**
Conan na Ostrově ledu
- Leon da Costa**
Conan a slepá bohyně
- Václav Vágenknecht**
Conan – krvavá ostří

a

Černý labyrint

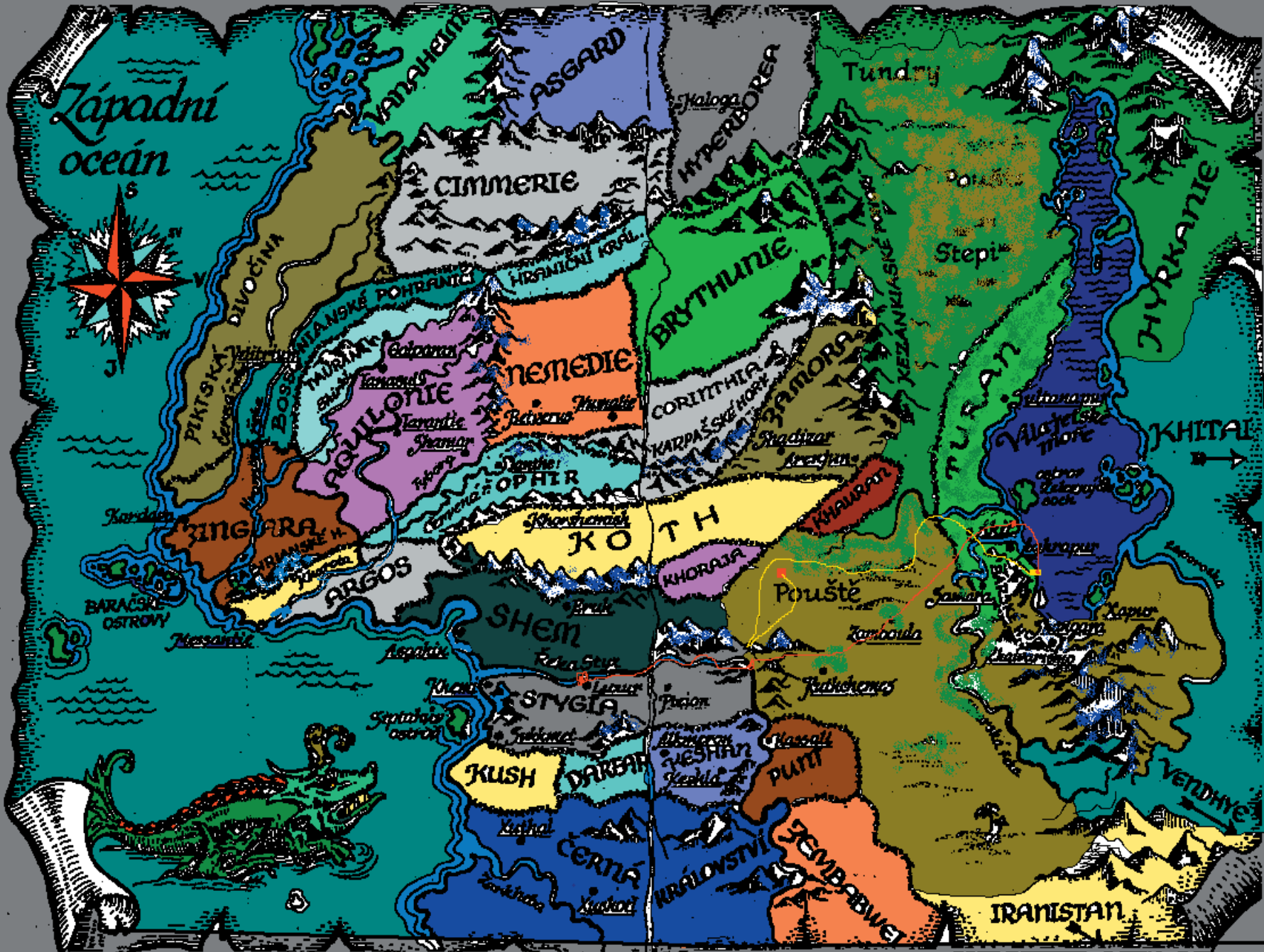
Eric Lanser

Copyright© 1997 by Eric Lanser
Copyright© 2001 for the Czech edition by
Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 2001 for the Czech translation by
Eva Zachodilová
Copyright© 2001 Cover and Illustrations by
Alois Křesala, Maps by Pavel Fiala

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy
není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem
reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 80-86538-01-X

Západni
oceán

VANAHAIM

ASGARD

CIMMERIE

Tundra

HYPERBOREA

BRYTHUNIE

Stepi

HYRKANIE

NEMEDIE

AGUILONIE

CORINTHIA

ARMORA

TINGARA

OPHIR

KOTH

KHORAJA

KARDAN

ARGOS

SHEM

Pouště

BARAČSKÉ OSTROVY

MASANTIE

KUSH

DAREAR

ŠESHAN

PULITI

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

VALAJSKÉ MOŘE

KHITAL

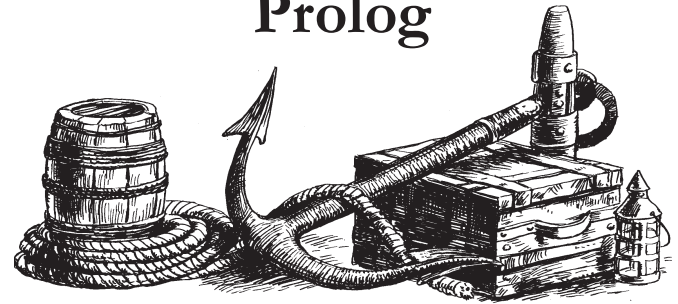
KRAPAR

JAMARA

KAPOR

VENDORIE

Prolog

Západní oceán, paluba *Vagabunda*

Menší dvoustěžník pomalu plul podél pobřeží Argosu, poháněn slabým východním větrem. Včerejší bouře, zuřící nad Západním oceánem, po sobě zanechala táhlé pravidelné vlny, které plavně pohupovaly loď nahoru a dolů. Moře bylo plné špíny a trosek – polámaných větví stromů, trsů chaluh, urvaných ode dna, jež vytvářely na šedozelené hladině rudohnědé skvrny, rozlámané desky, snad pozůstatky z domů na pobřeží nebo z lodí, které bouři neodolaly.

Plachetnice měla více štěstí, i když i na ní byly vidět známky řádění živlů – nenadálý poryv vichru serval horní plachty, zuřící vlny rozbily silné slídové tabulky záďových lamp a také vylomily několik prken z nadpalubí, na trhlinách byly vidět narychlo přidělané záplaty. Loď, která vyvázla z běsnících vln, s trupem díky škodám vzniklým za bouře hluboko ponořeným, spěšně mířila k přístavu.

Podle plavného obrysu boků, vysoko zvednuté příďe, kdysi ozdobené pozlacenými vyřezávanými prstenci, a hlavně dvou

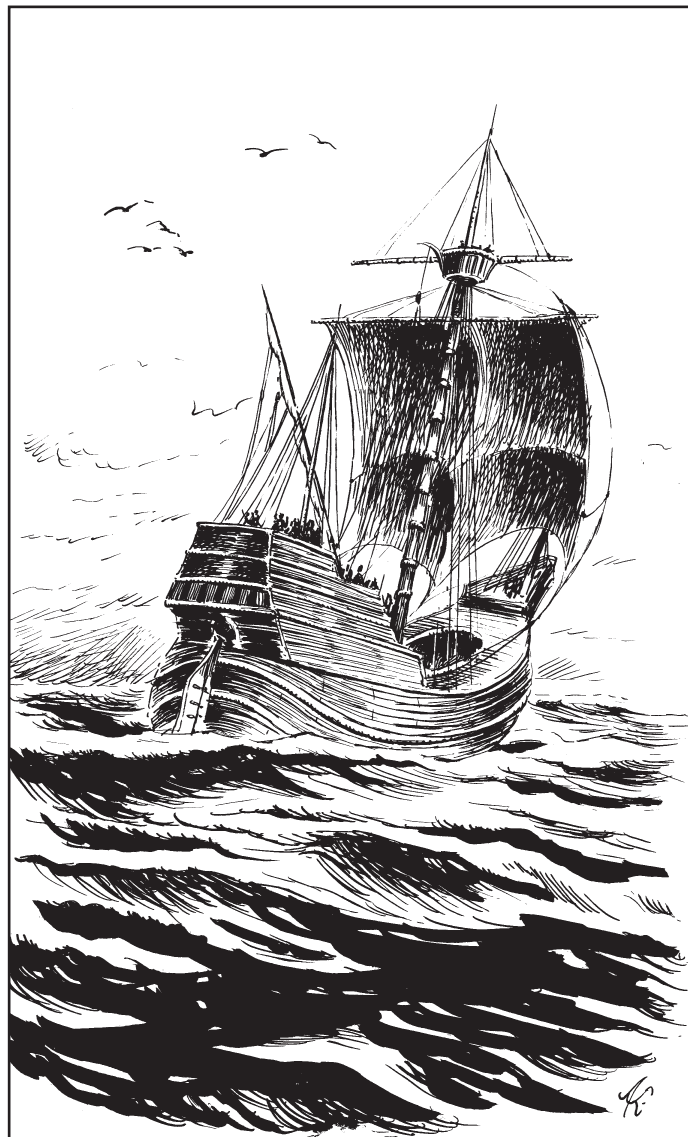
poměrně vysokých stěžňů, se dalo určit, že jde o karak postavený v loděnicích Zingary. Jemu podobné se stále častěji objevovaly na mořích a nenápadně začaly nahrazovat obvyklé rozměrnější galéry. Rychlé a hbité karaky nyní neustále křižovaly mezi přístavy čtyř přímořských zemí. Jejich jedinou slabinou bylo bezvětří. Nevelké lodě se okamžitě proměnily v mouchy uvízlé v lepu a musely trpělivě vyčkávat, až se hněv nebes utiší. Nestávalo se to často, protože i slabší vítr se dal s trochou štěstí vždycky zachytit do některé z mnoha plachet.

Nové lodě ocenili po zásluze nejen kupci, přišly vhod i obyvatelům Baračských ostrovů. Ačkoli karak nemohl vzít na palubu tolik mužů jako dlouhá galéra, žádná jiná loď se mu nemohla vyrovnat, když bylo třeba bleskurychle zaútočit či vyklidit bojiště, ani v možnosti příkrást se nocí k nic netušící osadě nebo na břeh vytažené kupecké lodí a zrovna tak se nepozorovaně ztratit na moři. Masivní bronzové klouny na předních galér sice mohly lehce prorazit tenké trupy karaků, jenže jakou námahu museli vynaložit veslaři galéry, než se jim podařilo rozhýbat jejich neohrabané plavidlo, a za tu dobu karak stihl několikrát změnit kurs a případně i galéru, křečovitě bijící vesly, dokola obeplout.

Nad zádí tohoto korábu však nevlála zlověstná rudá vlajka, znak příslušnosti k Rudému bratrstvu svobodných Baračských ostrovů, jež vzbuzovala děs všech kupců od pobřeží Černých království až po Zingaru. Ze silně vybledlých písmen, namalovaných kdysi dávno bílou barvou na tmavá prkna, se skládalo jméno lodí – *Vagabund*.

Vítr a vlny udělaly své – název lodí byl téměř nezřetelný a po jménu mateřského přístavu, uvedeného pod ním, zbylo jen několik nerozluštitelných znaků. Všechny tyto podrobnosti, včetně šedomodrého odstínu barvy plachet, splývajících s nebem i vodou, by u kapitánů lodí, které by se s ní potkaly, okamžitě vyvolaly neblahé tušení... Jenže moře bylo prázdné, jako v dobách, kdy se země a voda od sebe teprve oddělily.

Paluba karaku nesla známky boje s vichřicí – potrháné plachty a rozpletená lana. Soudek, utržený ze závěsu, se kutálel ze strany na stranu a občas v něm zašplouchalo. Na hromadě pytlů se rozvalova-

lo několik mužů a soudě podle hromového chrápání je mohlo probudit, pouze kdyby na ně zaútočila námořní flotila v plné sestavě nebo nastal konec světa. Strážnému v koši poklesávala hlava, zjevně si se svými povinnostmi příliš hlavu nelámá, čas od času se však přece jen probral, přejel otupělými očima prázdný obzor a znovu zadřímá.

Ale byli i takoví, kteří po minulé nepokojné noci oči nezamhouřili, třeba ti dva, kteří se usadili na přední palubě. Plochá střecha kajuty posádky, mírně vystupující nad mokrá prkna paluby, byla zakryta několika ledabyle pohozenými kůžemi. Přes ně byl přehozen kus pronikavě žlutého sametu a na něm seděla se skrčenými nohama černovlasá a černooká dívka s hrdým a umíněným výrazem v hezké tváři, zahalená proti porывům svěžího větru do kožešinového pláště.

Nalíčená ústa, podmalované oči a množství šperků krásky dávaly tušit, že patří spíš do prostor paláců Kordavy, než na loď neurčitého původu, pocuchanou bouří. Jen jediná dlouhá pohupující se náušnice s rudými kapkami rubínů by stačila chudě rodině na rok bezstarostného života. Dívka zamračeně hleděla na vzdálený obzor, zatažený nízkými šedými mraky, jako by jej vinila ze všech svých běd, přítomných, minulých i budoucích.

Její společník – menší a hubený, podobný malému prohnanému dravci, tchoří nebo lasičce – seděl vzadu za kráskou, opíral se o stěžeň a probíral se strunami nástroje s dlouhým hmatníkem a okrouhlou horní deskou. Přitom si pobrukoval pod nos nějakou písničku. Dívka trochu pootočila hlavu a zaposlouchala se.

*Jak rozkoše jarního plání
čeká list, jarem probuzený,
tak nehasnoucí žár touhy
zdá se milému osudem určený.*

„Zmlkni,“ zamumlalo děvče nespokojeně. „Už mě omrzely ty tvoje nesmyslné balady. Nemají rytmus a jako obvykle ani rým..., když už chceš týrat cizí uši, běž něco zazpívat Sigurdovi.“

Mládeneček udělal kukuč, jako že nic neslyší, a spustil hlasitěji:

*Kroužily kolem něj černé stíny,
černé tlamy zakalily ukrutné meče,
krev tekla jako voda...,
leč láska silnější je smrti,
propasti se vyrvala a zlé čáry smrti porazila,
aby na jeho zavalání přišla.*

„Zmlkneš už konečně?“ zahartusilo děvče dopáleně a obrátilo se k němu.

„Copak, tobě se to nelíbí?“ zeptal se pěvec nevinným hláskem a odložil nástroj.

„Nelíbí!“

Odvrátila se s ohrnutými rty a její vzhled dával najevo, že nehodlá v hovoru pokračovat.

„Stalo se to před deseti lety,“ poznamenal smířlivě mládenec.

„Nebo ještě dřív. Kdo ví, jak to bylo ve skutečnosti a jak to dopadlo...? Proč se zlobíš, Sancho? Kvůli té bouřce? Copak jsme takových přežili málo? Moc nechybělo, abychom se utopili! Zakrátko přijedeme do Kordavy...“

„Všechno už mě omrzelo,“ řekla zasmušile Sancha. „Moře mi připadá jako škopek bez dna a ta banda hrdlořezů, co se každý večer zpíjejí do němoty...“

„Cetky, zlato, překrásné kamínky,“ vpadl pohotově do rozdurděného hlasu dívky její společník, „a barbar, který tě zahrnuje hromadami toho všeho, ale také se umí napít a... Za co?“

Během řeči se nenápadně odsunul dozadu, takže Sanchina trestající ruka minula cíl.

„...a jen co doplujeme do přístavu, okamžitě poběžíš do nejbližšího Mithrova chrámu a vymodlíš si, abys odolávala světskými pokušením, že, Sancho?“ posměšně zamrkal na děvče pobledlé vzteky. Jen úplný sebevrah by škádlil kapitánovu družku, ale pokud šly tyhle žertíky mimo něj...

„Jsi hnusný had, Vajde,“ procedila Sancha vztekale skrze zuby, „a máš místo jazyku žihadlo.“

„To je lež!“ ohradil se Vajd. „Mám ti ho ukázat?“

„Víš co?“ a Sancha mu podrobně, i když ne zrovna slušně, vysvětlila, kam mají jít povaleči, kteří si moc dovolují. Jak bylo slyšet, korzárské výrazy ovládala mistrně, urozený původ tu nehrál roli. Vajd s předstíraným pohoršením zamrkal, když vyslechl toto „horoucí vyznání“, a svatouškovsky namítl: „Promiň, ale počestné dívky takové výrazy nepoužívají..“

„Tak si běž nějakou najít!“ zavřískla Sancha, odvrátila se a zahalila do pláště málem i s hlavou.

Tohle už vypadalo vážně, škádlením rozdrážděné děvče by si mohlo stěžovat kapitánovi a jeho ruka byla pádná...

„Sancho,“ ozval se medovým hlasem Vajd. „Sancho! To jsem nechtěl, čestné slovo...“

„Neotravuj, žvanile,“ odsekla hluše.

„Dobrá, jsem žvanil,“ souhlasil pohotově Vajd. „Už se nezlobíš? Chceš, složím pro tebe serenádu? Sancho...“

„Nech toho, ty šašku!“ řekla už mírněji Sancha. „Raději už zmiz.“

„Jak si přeješ...“ Vajd sklouzl ze sametového přehozy a vzal si nástroj. Oddechl si, nebezpečí bylo zažehnáno. Ještě že to tak skončilo. Musí si dávat pozor na hubu. Kdo ví, jestli včerejší bouře náhodou neodnesla spolu s plachtami i Sanchin smysl pro humor. Ale vždyť zase nic tak strašného neřekl, když si to teď rozebírá. Jenže kapitána by to nezajímalo... mám se schovat? Jenže kde, na malém karaku?

Vajd krácel po palubě, překračoval rozházená lana a útržky výstroje, nahlédl do tmavého otvoru průlezu do podpalubí, odkud se neslo chrápání, a přiblížil se ke dveřím kapitánovy kajuty. Rozhlédl se a přiložil ucho ke štěrbině mezi prolamovanými veřejemi. Nic neslyšel, ale nebylo divu, včera si všichni pěkně užili, takže i nezdolný kapitán tvrdě spí. Možná právě proto je Sancha tak dopálená? Ohlédl se po ní, ale seděla nehybně jako předtím, podobala se sošce z černého kouřového kamene a nevsímala si ho.

Povzdechl si nad svým nelehkým osudem a vyškrábal se po úzkém schodišti s příkrými stupni na zád.

„Už zase?“ zeptal se jízlivě kormidelník, zrzavý a zarostlý Vani-

řan Sigurd. Bůh ví, jaké větry ho zavály sem, na Jižní pobřeží. Než se stal kormidelníkem na *Vagabundovi*, pobýval na Baračských ostrovech a velel lodi, která ztroskotala u zlověstného Bezejmenného ostrova. Tam se také seznámil s posádkou karaku, který ztroskotance vzal na palubu. „Dovedeš si představit, co s tebou kapitán udělá, až si mu ta jeho zingarská kočička postěžuje?“

„Vím, namotá mi střeva na uši.“ Vajd si vzpomněl na oblíbenou kapitánovu průpovídku a otrásl se při pomýšlení, jak by to vypadalo ve skutečnosti. „Nebo mi vyrve játra a přinutí mě je sníst. Nebo je sní sám, jestli mu je Sancha opeče na olivovém oleji.“

„Tak vidíš.“ Sigurd lehce pohnul kormidelním kolem, jehož lesklé měděné rukojeti byly vyhlazeny dotyky mnoha dlaní. „Tohle sice není místo pro ženy, ale musel ses na ni musel vytahovat, Krysáčku?“

„Máš pravdu,“ souhlasil Vajd, „dostals mě. Můžu si tu sednout?“

„Sedni,“ přikývl Sigurd, „a dýchej, dokud můžeš.“

Vajd se posadil k vyřezávanému zábradlí, ohraničujícímu zadní palubu, a zahleděl se dolů na vlny, které se pomalu zvedaly a zanechávaly za lodí zpěněnou brázdu. Vítr zesiloval, mračna zahalující celou oblohu se postupně roztrhala, na hladině se zableskly sluneční paprsky a daleko na obzoru se ukázal sotva znatelný tenký černý pásek pobřeží.

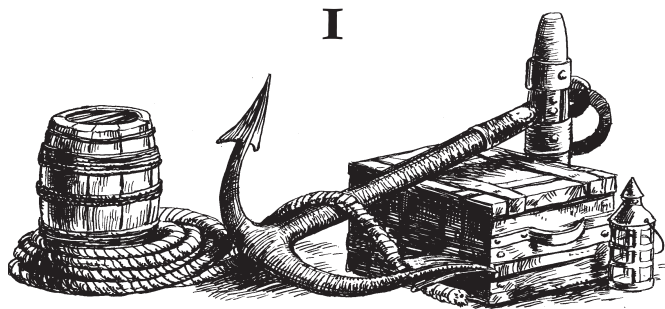
„Sigurde!“

„Co zase chceš?“ ozval se nabručeně kormidelník.

„Za jak dlouho připlujeme do Kordavy?“

„Jestli se nezmění vítr a cestou nikoho nepotkáme, jsme tam tak za dva dny.“

„Hm...“ zadumaně protáhl Vajd, „tak už za dva dny...“

Kordava, hlavní město Zingary

Vajd, kterému od jeho příchodu na *Vagabunda* přezdívali Krysáček, pocházel z Tauranu. Alespoň jeho matka tvrdila, že se v té provincii Aquilonie narodila a později se přestěhovala do Kordavy. To jí Vajd celkem ochotně věřil, ačkoliv matka jinak vedla nesmyslné řeči, většinou když se dostala k penězům a k pití. Poslouchat ji, jak se nestala aquilonskou královnou jenom díky nedorozumění a jak musela s bolestí opustit své zaměstnání, bylo ztrátou času.

Vajd nevěřicně funěl, když naslouchal plačtivým výlevům podnapilé matky o tom, jak jí zničili život a kariéru. Kdysi snad mohla být Akma krásná, ale s léty ztloustla, zpuskla a stala se jednou z mnoha pouličních ženštin Kordavy. Nejvíce Vajda udivovalo, že matka nachází zákazníky poměrně často. Jak je vidět, lidský vkus je skutečně různý... nebo nenáročný.

Který rošťák byl jeho otcem, to Vajd nevěděl, a všechny pokusy zjistit u matky, kdo ji obdařil tímto dárkem, končily vodopádem slz

a stížností na osud. Nakonec se smířil s tím, že jeho původ zůstane zahalen tajemstvím. Nakašlat na to! Nikdo z matčinych „přátel“ by stejně nebyl nadšen bohové vědí odkud náhle objevenou ratolestí.

Vajdovi se stala rodinou Kordava se svými úzkými uličkami, vydlážděnými hrubými žulovými deskami, přístavišti a loděnicemi, zabírajícími břehy podél zálivu i ústí Černé řeky, Mořskou tržnicí, rozlehlou a šumící celý den, loděmi ze všech zemí Jižního pobřeží a velkolepým královským hradem na skalách nad městem. Skupinky dětí se proháněly po dlouhých přístavních můstcích, nechávaly se najímat na vykládku zboží z připlouvajících lodí, mistrně uřezávaly váčky s penězi zevlounům v davu a nepřemýšlely o tom, co bude zítra.

V patnácti si Vajd vysloužil přezdívku „veršotepec“, nikdo z přístavních výrostků neuměl tak rychle skládat zábavné, i když nepřiliš slušné verše o všem, co jeho oči viděly. Tato záliba se ukázala jako výnosná, protože obzvláště vydařené básničky se daly prodat námořníkům, kteří se rozhodli překvapit své přítelkyně. Jednou si u něj objednala verše i skupina mladých dvořanů a jeden z nich mu za odměnu věnoval starou violu. Už vzhled nástroje vypovídal o jeho věku, ale přes dvě chybějící struny a popraskaný a napůl sloupaný lak to byla skutečná viola a Vajd se okamžitě pokusil vylepšit hudebním doprovodem svou produkci. Během tří let si ho majitelé přístavních hospůdek a krčm nadšeně najímali, aby obveselil jejich hosty a zákazníky, bezpochyby proto, že při dobré hudbě a písničce se lépe jí a pije, což přispívá k tržbě podniku a zákazníci jsou pak uznalejší.

Poslední tři nebo čtyři měsíce se Vajd staral o zábavu v krčmě Bezedná bečka, kousek od Nového přístavu. Jenže buď byl rok neúspěšný, nebo piráti z Baračských ostrovů řádili víc než obvykle – dříve přeplněná a hlučící Bečka byla stále častěji prázdná a Vajd už začal uvažovat, že odejde jinam. Jednou večer se už chystal majiteli říci, že odejde, umění je sice umění, ale i žaludek potřebuje svoje. Vešel s tím úmyslem do nízké, začouzené a pachem připáleného tuku prosycené krčmy, kde ho uvítal hlasitý povyk návštěvníků, pištivý smích dívek a vykulený utahaný majitel, který s nedůvěřivým

úžasem zašeptal: „Dalaio a jeho posádka! Honem jim něco zahraj, než se všichni rozprchnou!“ O Dalaiovi, kapitánovi lodi *Královna jihu*, člověku, který podle řeči zbohatl díky nájezdům a pirátství, Vajd už slyšel, ale nikdy ho neviděl. V současnosti, jak se říkalo, Dalaio přísahal věrnost zingarské koruně, ale dalo se mu věřit? Vždyť ještě nedávno nad *Královnou* vlála vlajka Rudého bratrstva, pronásledovaly ji všechny válečné galéry Argosu a Zingary a teď – prosím... Copak se asi semlelo v Baračském souostroví, že si Dalaio tak pospíšil odvézt odtamtud svůj drahocenný zadek?

Vajd se s hlavou plnou otázek prodíral mezi hosty, mířil ke svému místu, prázdnému soudku na malém dřevěném pódiu u dveří do kuchyně, a překračoval při tom natažené nohy návštěvníků, kteří přebrali vína. Pohodlně se posadil, přelétl pohledem piráty v hospodě, zkroušeně si povzdechl „to jsem dopadl“, dotáhl povolenou strunu a polohlasně začal zpívat jednu z nejoblíbenějších písniček v Kordavě: „Co nám dává moře – cizí hoře, dává nám svobodu – cestu k východu...“ Pokoušet se překřičet hosty Bečky bylo úplně zbytečné, Vajd ze zkušenosti věděl, že jejich hlavám, zamlženým červeným zingarským vínem, postupně dojde odlišný zvuk a po nějaké době zpozorní... teprve potom se začnou sypat penízky, jestli se jim zpěv hudebníka zalíbí.

Zanedlouho se to stalo a nesourodý, místy falešný sbor nadšeně hulákal táhlý starý popěvek o hloupém bocmanovi a jeho mladé, nesmírně milované chtivé ženě. Ve velkém hliněném džbánu na pivo, přichystaném pro tento účel, rostla hromádka mincí, vřava narůstala, ze všech stran na zpěváka pokřikovali názvy známých i méně známých písniček a čas se podle velké svičky, sloužící jako časomíra, nachýlil k půlnoci. Vajd už částečně ochraptěl, bříška prstů na levé ruce měl sedřená do krve a začal uvažovat, že by to pro dnešek mohlo stačit. Je načase zmizet, než se podnapílí námořníci začnou věnovat své oblíbené zábavě – rozbíjení hospody. Že zábava skončí pořádnou rvačkou, to bylo víc než jisté, příliš mnoho džbánků a soudků bylo vypito.

„To už je všechno!“ S těmi slovy seskočil ze soudku, sebral řádně těžký džbánek a koukal po hostinském, mohl by mu dát

něco zakousnout, skrblík... „Až zítra, zítra! Ne, děkuji!“ To patřilo skupince ochmelků, kteří si s ním chtěli připít, i když už se jim jazyky pěkně pletly. „Přeji všem příjemný večer!“

Nastavené nohy si všiml příliš pozdě, až když o ni zakopl a natáhl se na zaplivanou a vínem politou podlahu. Několik mincí vylétlo ze džbánu, který Vajd nepustil ani v pádu, a s cinkotem se zakutálelo někam pod stoly.

„Už to začíná,“ pomyslel si dopáleně, když vstával a ohlížel se. „Věděl jsem, že se něco semele. A zrovna mně... Co teď? Můžu odejít?“

Vyčítavě pohlédl na společnost, nadšeně řvoucí nad povedeným žertíkem, nikdo mu však nevěnoval pozornost. Jeden z nich, muž se zahnutým nosem, bohatě oblečený - na zdejší poměry až příliš bohatě, pomyslel si Vajd - s pronikavě výskajícím děvčetem na klíně, zpěváka posměvačně oslovil: „Snad ses neurazil?“

„Ne,“ utrousil Vajda a koukal, kde nechal tesař díru.

„Zdalo se mi...“, začal muž, ale byl přerušen svými společníky: „Ať spustí, kapitáne!“

„No potěš, tak to je Dalaio, zdá se, že mám neuvěřitelnou smůlu,“ prolétlo Vajdovi hlavou.

„Jak vidíš,“ řekl Dalaio strojeně omlouvavým hlasem, „mým lidem se líbí...“ Ledabyly zatřepal prsty ruky ve vzduchu, takže si Vajd závistivě všiml duhového lesku drahokamů v množství prstenů.

„Neodmítej jejich malou prosbičku...“

Dalaio byl posledním z lidí v Kordavě, s nímž by si chtěl někdo něco začít, ale Vajd byl unavený a neměl ani tu nejmenší chuť hrát tomuhle lumpovi a jeho kumpánům.

„Já chci také poslouchat,“ řeklo rozmarňě děvče. „Ať hraje, drahoušku!“

„Pane, prosím za prominutí, ale odcházím.“ Vajd opatrně udělal krok dozadu a v duchu nadával, co se to na něj zase řítí. „Přijďte zítra...“

„Jakže?“ otázal se chladně Dalaio. „Řekl bych, že zůstaneš tady.“

„Ale já ne,“ odsekl Vajd při pokusu obejít stůl a přiskočit ke dveřím. Neúspěšně, jeden z kumpánů kapitána *Královny jihu* se zvedl z lavice a železným stiskem podobným přísavce chobotnice ho uchopil za rukáv. Zpěvák sebou škubl, ozvalo se rupnutí trhané látky, ale setrást dotěrného piráta se mu nepodařilo. Vajd si v duchu vynadal, že se spoléhal na klidný večer a nevzal si s sebou svůj kinžál, takové opomenutí bývá osudné, protože v Kordavě není skoro žádný večer klidný. Udeřil tvrdě pěstí kymácejícího se námořníka. Pomohlo to, prsty držící rukáv povolily a korzár se s hlasitým heknutím a pokusem o nadávku sesunul na podlahu.

„Takže,“ pozvedl obočí Dalaio, „jak se zdá, nestojíš o to, abychom tě zdržovali? Jak myslíš...“

Ještě než se Dalaiovi hrdlořezové stačili zvednout od stolu, Vajd se vrhl k východu. Nepočítal však s tím, že všichni hosté v Beče nejsou namol a někteří si všimli, co se děje u kapitánova stolu. Když se nejvyšší možnou rychlostí prodíral ke dveřím, narazil na piráta, připraveného ho chytit, uskočil stranou, dupl na něčí nohu, uhnul před džbánkem, mířícím na jeho hlavu, a vrazil do zad dalšího námořníka z *Královny jihu*. Tady jeho útěk skončil. Majitel jako skála tvrdých zad se pootočil a uštědřil Vajdovi takovou ránu do čelisti, že zpěvák odletěl bokem a narazil zátylkem na roubenou stěnu. Měl pocit, že mu po hlavě běží stádo zdivočelých koní a přes jejich dusot zaslechl neznámý hluboký hlas:

„Nech toho kluka na pokoji. Řekl jasně, že odchází.“

Vajd se pokusil prohlédnout skrze narůžovělou mlhu před očima a spatřil obrys člověka, který se zvedl z lavice na vzdálenějším konci krčmy. Vzpomněl si na skupinku tří nebo čtyř mužů, kteří přišli do hospody později, sedli si odděleně, objednali si červené argoské pro začátek a začali pořádat hromady přineseného jídla. Teď jeden z nich vstal a Vajd, ležící na zemi, by přísahal, že se neznámý opírá hlavou o nízký zakouřený strop. Hlasy k němu doléhaly jakoby přes tlustou vrstvu vody a dost obtížně vnímal, o čem se mluví.

„Jen jsem ho požádal, aby pobavil mé přátele,“ zazněl nadutý Dalaiův hlas.

„Tak to byla žádost?“ předl hluboký hlas neznámého. „Mně

to spíš připadalo, jako by ti tvoji zabijáci chtěli z kluka nadělat sekanou.“

„To se ti opravdu jen zdálo, příteli.“ V ledovém hlasu kapitána *Královny jihu* zaznívaly náznaky pečlivě skrývaného znepokojení.

„S prašivými psy se nepřátelím.“ Od stolu společníků neznámého zazněl hlučný smích.

„Jak mám vědět, koho sbíráš ze škarpy?“ Prašivého psa Dalaio kupodivu přešel mlčením. „To je tvůj přítel?“

„Vidím ho poprvé v životě.“

Vajdovi se v hlavě trochu rozjasnilo, ale jediná myšlenka, která v ní zůstala, byla: „Co nejrychleji uteč!“ Namáhavě se postavil, zachytával se přitom stěny a kymácivým krokem mořského vlka po dlouhé plavbě se vypotácel z Bezedné bečky na ulici, zanechávaje v ní tlupu opilců i Dalaia v hádce s neznámými. Uvědomoval si, že v krčmě něco zapomněl, něco důležitého, ale vrátit se neodvážil.

Motal se ulicí notnou chvílí, ale naštěstí nenarazil na noční hlídky, patrolující v přístavních čtvrtích. Tak dorazil k tiše zurčící fontáně, postavené poblíž domu nějakého boháče. Strčil bolavou hlavu pod pramínek, vytékající z huby kamenné ryby, a pomyslel si, že ani všichni démoni tmy společně s otcem noci Setem ho nepřinutí vrátit se do té třikrát proklaté hospody. Ani za nic! Život je mu milejší!

Po chvíli potřásl hlavou, ujistil se, že má všechny zuby na svých místech, a přihladil si mokré kaštanové vlasy... Něco mu ale stále chybělo, a když si konečně uvědomil co, tiše zaúpěl a sesunul se po zdi na dláždění ulice. Džbánek s výdělkem. Tři nebo čtyři dny bezstarostného života. Zapomněl džbánek, pro který tolik vytrpěl.

„Jsem já to ale balvan,“ počastoval se Vajd a tupě zíral před sebe, „Kdyby mi raději tu palici pitomou urazili. Džbánek plný peněz a já ho tam zapomenul!“

Nepamatoval si už, jak dlouho tu tak sedí a naslouchá monotónnímu pleskání vody do žulové nádržky, až si uvědomil, že před ním někdo stojí. V mihotavém světle olejové lampy zavěšené vysoko nad hlavou rozeznal pár obnošených holínek s okovanými špičkami. Namáhavě zvedl hlavu a uviděl nad sebou obrys vysoké

postavy. Podle hlasu, který vzápětí zazněl, poznal neznámého z krčmy.

„Je to tvoje?“

Vedle Vajda dopadl na zem s tupým žuchnutím kožený váček, pevně převázaný silnou tkanicí. Zpěvák nemohl uvěřit vlastním očím. Natáhl ruku, dotkl se váčku a zvedl ho ze země. Příjemná tíha mu zaplnila dlaň, přes tenkou kůži cítil ostré hrany mincí.

„Dě-děkuju,“ vyrazil chraptivě. „Já... bylo mi zle... už jsem nemohl...“

„V pořádku,“ usmál se neznámý. „Chodit můžeš?“

„Můžu.“ Na důkaz svého tvrzení se Vajd postavil nepříteli jistě na nohy a drahocenný váček vstrčil do podpaží. Teprve teď pochopil, že ho zrak v krčmě nešálil – neznámý byl o dvě nebo o tři hlavy vyšší než on. Není divu, že dosahoval hlavou až po nízký strop Bečky. „Jdu do přístavu – a ty?“

Vysoký muž přikývl a dlouhými kroky vyrazil ulicí. Vajd se k němu připojil a v duchu se podivil, jak podivný cizinec kráčí zcela nehlučně. Ani zvuk kroků nebyl slyšet, pohyboval se jako stín. Zpěvák po očku pozoroval svého nečekaného společníka – oblečení bylo slušné, bez zbytečné parády, ne jako Dalaio, prakticky střížený oděv nevadil v pohybu, tvář s výraznými hrubými rysy, hříva černých vlasů... A ještě obrovský meč v pochvě na zádech, dlouhý málem jako sám Vajd. I když zacházet s ním muselo být pro tohoto obra hračkou.

Pod další lampou neznámý zvedl hlavu a zpěvák s údivem zjistil, že muž má světle modré oči, jaké se v zemích jihu nevidají. Odkud může být a kde se tady vzal? Někde ho už musel vidět... Nebo ho slyšel? Ne, viděl. Jen si vzpomenout, kde...

„Jsem na místě.“ Neznámý se zastavil na kraji ulice, vedoucí k můstkům Nového přístavu. Vajd se rovněž zastavil a pohlédl na moře, lesknoucí se v mezerách mezi domy, zalité měsíčním svitem.

„Jak ti říkají, mrňousi?“ zeptal se náhle neznámý. To, jak řekl mrňousi, vyznělo lehce přezíravě, ne však urážlivě, a zpěvák pohotově odsekl: „Vajd. Už jsem si vzpomněl. Ty jsi z *Vagabunda*, královský korzár, Conan Cimmeřan, že?“

„Ano. Jaks to uhadl?“ zeptal se severan podezíravě.

„Kdo by tě neznal,“ odpověděl podle pravdy Vajd. Kdyby se mu tak nemotala hlava po té ráně, už v krčmě by poznal, s kým má tu čest. „Děkuji, že ses mě zastal. Dobrý vítr, kapitáne.“

Udělal sotva několik kroků, když se mu za zády ozvalo: „Co se čertíš? Počkej!“

Vajd strnul a opatrně se otočil. Netušil, co ho čeká. Z množství řečí, které o tomto zvláštním člověku slyšel, i když polovině z nich nevěřil, vyplývalo jedno – aby si každý pořádně rozmyslel zkrátit kapitánu Conanovi cestu nebo jen přitáhnout na sebe jeho pozornost. Vajd si teď najednou vzpomněl, co všechno vyprávěli upovídání kupci nebo podnapilí námořníci v kordavské Mořské tržnici. Stojí přímo proti žijící legendě...

Cimmeřan se tady na jihu objevil před deseti lety. Od té doby se většina kupců zaklínala, že si někdo z bohů ztropil žert z nebohých smrtelníků, když dovolil, aby se na širém Západním oceánu setkaly dvě lodi – kupecká, spěchající s nákladem z Argosu do Shemu, na jejíž palubě prchal před argoskými úřady mladý žoldnér z daleké severní země Cimmericie, – a *Tygrřice*, patřící Shemitce Belit.

Na to, co vzešlo z tohoto setkání, nikdo z Jižního pobřeží hned tak nezapomene, to bude trvat ještě desítky let. *Tygrřice* si našla svého lva. Tato dvojice, neznající slitování, přivedla na mizinu nejednoho kupce a zasadila tak rozkvétajícímu obchodu Jihu drtivý úder. Dokonce i baráčtí piráti se jí báli a Stygie (jen si představte) začala urychleně budovat mohutnou válečnou flotilu s jediným cílem – najít, dohonit a zničit *Tygrřici* tak, aby z ní nezůstala ani jediná tříška.

Belit Stygijce nenáviděla – všechny a každého zvlášť. Mstila se jim za vypálenou rodnou vesnici, za vyvražděnou rodinu a blízké. Ani ji nemuseli dlouho hledat – se svým severským druhem se probíla až do vzbouřené stygijské provincie Taia. Společně vykonali věci, o nichž ani pověsti nevyprávěly. Všichni, kteří o řádění dvojice jen něco zaslechli, údivem rozhazovali rukama, obraceli oči v sloup a vzrušeně povykovali.

A pak náhle *Tygrřice* zmizela. Někteří tvrdili, že loď odplula

k pobřeží Černých království, kde si Shemitka s Cimmeřanem vybudovali vlastní říši, jiní, že se loď potopila během zimních bouří, a další zasvěceně tvrdili, že *Tygríve* našla svého přemožitele, když se sám Set rozhodl potrestat dvojici smrtelníků, která se nebojí nikoho a ničeho. V každém případě se ale zlověstná loď s vyřezávanou hlavou tygříce na přídi nikde neukázala a mnozí si ulehčeně oddechli, že už se neobjeví nikdy.

Zmýlili se. Asi za tři nebo čtyři roky se seveřan znenadání objevil, přišel s plnými kapsami zlata odněkud z východu, snad ze vzdáleného Turanu či ještě vzdálenější Khitáje nebo Vendhyje, a zamířil hned na Baračské ostrovy. Zanedlouho velel galéře, nazvané na počest své bývalé družky také *Tygríve*, shromáždil pod své velení tlupu pěkně divokých chlapů a znovu vyplul na Západní oceán. Tehdy se také konečně objasnilo, kam se poděla nezkratná Belit. Zahynula i se svou posádkou, když šilená dvojice hledala u jedovaté řeky Zargheby ve zříceninách neznámého města starý poklad...

Druhá *Tygríve* se ukázala být důstojnou nástupkyní první a kletby oloupených kupců se na ni sypaly stejnou měrou. Ale i tato loď zmizela v bouři nebývalé síly, která přišla ze severu a prohnala se nad oceánem podobna hněvu bohů dalekých púlnočních zemí. V přímořských městech se potají šeptalo, že víchř nebyl přirozený, seslali ho prý vražední mágové. Ať už to byla pravda nebo ne, brzy se ukázalo, že *Tygríve* ztroskotala na ostrých pobřežních útesech jednoho z mnoha ostrůvků. Ve čtyřech přímořských královstvích opět děkovali bohům a znovu se ukázalo, že si z nich bohové vystřelili... I když si kupci stěžovat nemuseli, pět let si odpočinuli a spokojeně obchodovali, dokud bývalý kapitán *Tygríve* znovu nenapadl jižní pobřeží... Cimmeřan se zpočátku znovu ukázal na Baračských ostrovech, ale s někým se tam nepohodl, což při jeho povaze a pohledu na život nebylo nic divného, a tak se vydal hledat štěstí jinač...

Našel je u zingarských břehů, kde kotvil karak *Vagabund*, patřící svobodnému korzárovi. Zaporavo nepatřil ani k Rudému bratrstvu ani ke společenství královských korzárů zingarské koruny. Ani ne za měsíc došlo k výměně kapitána. Především zůstal jako potrava

pro mrchožrouty na vzdáleném jižním ostrově, nezaznamenaném na mapách Západního oceánu. Málokterý odvážlivce se vydal tak daleko. *Vagabund* se ale do Kordavy vrátil, nový kapitán se dohodl na rozumném dělení kořisti s korunou a výměnou získal právo kotvit v jednom z nejlepších přístavů jihu a patent „královského korzára“.

Asi před čtyřmi nebo pěti měsíci se *Vagabund* i se svým kapitánem zcela nepochopitelně ocitl ve středu podivných a záhadných událostí odehrávajících se na královském dvoře. Většinou byly spojeny s osobou královské princezny Chabely, říkalo se, že hlavně kvůli jejímu neuskutečněnému sňatku. Jak to však bylo ve skutečnosti, zůstalo zahaleno rouškou tajemství a střeženo pod sedmi pečeti... Karak jako dříve vyplouval na moře, tři čtvrtiny lupu končily ve sklepeních královského hradu a všechno bylo jako dříve. Nebo skoro jako dříve.

„Mluvil jsem s tebou,“ zaduněl znovu Conanův hlas.

„Slyším tě kapitáne,“ trhl hlavou Vajd, jako by se právě probudil.

„Byls už na moři?“

„Dvakrát, v Argosu.“ Byla to pravda, zpěvák skutečně byl v Messantii s kupeckými loděmi. Ovšem o tom, že to v jednom případě bylo nedobrovolně (naskočil na poslední chvíli na odplouvající loď, aby se zachránil před sluhou rozzuřeného shemitského kupce, kterému před chvílí ušmíkl notně nacpaný váček) se raději nezmínil. „Proč?“

„Jen tak,“ zavrčel málomluvný barbar. „Příjď zítra do Nového přístavu k *Vagabundovi*. Uvidíme...“

Sotva to dořekl, Conan se prudce obrátil a rychle odešel dolů ulicí. Vajd zůstal překvapeně stát s pootvřenými ústy a marně si lámal hlavu, jestli to všechno není nějaký úplně nový žertík Bela, patrona zlodějí a šibalů.

Ráno se zpěvákovi nejdříve zdálo, že celý vcerejšek byl snem, hmatatelná boule na hlavě a těžký váček s měděnými a stříbrnými mincemi ho však utvrdily v opaku. V rozpacích, jak se má zachovat, si Vajd vzpomněl na matinku Akmu. Většinu života se sice ctnostná

rodička chovala jako husa, ale sem tam mívala pravdu. Například když říkala: „Když na vlastní oči vidíš, jak někomu upadne do žumpy váček s penězi a nehledá ho, běž a prohrab ji. To, co ztratíš, není nic v porovnání s tím, co můžeš najít...“

„Tohle může být taková žumpa,“ dumal Vajd. „Mám do ní vlézt? Vlezu, ale nejdřív se nasnídám. Je krásné být bohatý... nebo až někdy jindy?“

Proslulý *Vagabund*, zakotvený okatě u mola až na okraji přístavu přímo u výjezdu do moře, při bližším pohledu zpěvák zklamal – obyčejný karak, otrískaný bouřemi a nemilosrdnými vlnami. Na okraji paluby seděl zingarský kluk, téměř stejně starý jako Vajd, měl nohy svěšené k hladině a se soustředěným výrazem plival do vody pecky z višní. Jedna osamělá pecka klepla o přístaviště, kluk zvedl hlavu, pozorně několikrát přelétl očima udiveného návštěvníka od hlavy k patě, jako by odhadoval, kolik váží, a pak se zpříma zeptal:

„Kam máš namířeno?“

„Jestli jsou tyhle necky *Vagabund*, tak sem... kde je kapitán?“

„Odešel.“ Mládeneček pokrčil rameny. „Mám ho snad hlídat? Ty seš Vajd?“

„Do včerejška ještě jo.“

„Tak nestůj jako tele...“ uchechtl se. „Hejbej se. Na mě občas křiknou Bolto a sem tady plavčík. Budeš tady stát do večera a valit oči?“

„Kam mám jít, támhle?“ Vajd útrpně přelétl pohledem vychrtlou postavičku, ale kluk si toho nevsímal, protože se právě stavěl na nohy. Bolto si demonstrativně poklepal ukazováčkem po hlavě a utrousil: „Ještě i hloupej... tak polez.“

Vajd se zřídka obracel s prosbami k bohům, protože předpokládal, že i bez něj mají dost práce, ale jak se zdálo, tohle byla ta pravá chvíle...

„Mitro, ty, který všechno vidíš a znáš, jak říkají, pamatuj, tohle jsem nechtěl. Čestné slovo, seběhlo se to nějak samo... Mám do toho jít?“

Místo pořádného můstku z paluby lodi na přístavní lávku byly přehozeny dvě chatrné, prohnuté desky. Malé vlny, lesklé zlatem

ranního slunce, pohupovaly karakem, lanoví vrzalo. Vajd si přestal lámat hlavu, nač je kapitánovi královských korzárů člověk neznalý moře a očividně nevhodný k zařazení do posádky, a přeběhl na loď.

„Teď mi dají pytel přes hlavu, zavrou do podpalubí, někam daleko odvezou a prodají,“ usoudil s černým humorem, když se ocitl na palubě. „Jenže, kdo by si mě koupil?“

Vajd, kterého uspalo šplouchání vln, se náhle probal, protože se paluba ostře zhoupla, takže se málem skutálel ze schodiště dolů. Tak tak se zachytil krouceného sloupku zábradlí. Vítr se měnil, stácel se k jihu a Sigurd obracel loď proti větru. Břeh, který se ráno podobal tmavému obláčku na obzoru, se už přiblížil. Podle známých obrysů žlutooranžových skalnatých výběžků a podle vody, jež ztatečně zesvětlala, bylo jasné, že jsou poblíž ústí jedné z největších řek jižního pobřeží, Khorotasu. Taky to znamenalo, že je nedaleko Messantie a argoské válečné galéry a ty se s velkou chutí vydají za karakem, částečně bez plachet, a budou se ho snažit poslat na dno. Na palubě nastalo oživení – rozespálá posádka se hrnula z podpalubí nadýchat se čerstvého vzduchu a kouknout se, co je nového na světě. Vajd zaslechl pronikavý rozčilený hlas postrachu posádky bocmana Zeltrana. Nadával někomu poprvé a po desáté, bral za svědky všechny mořské demony a přikazoval, aby okamžitě – ale okamžitě, slyšíte vy bando pitomců? – se všechny nepotřebné věci z paluby a podpalubí uklidily, protože tohle není loď, ale plovoucí chlívěk a bocman rozhodně nehodlá cestovat na jedné lodi s prasaty...!

„Vsadím čtvrták, že Křikloun teďka začne připomínat zingarskou korunu,“ prohlásil Vajd a se zájmem sledoval bocmana, jak pobíhá po palubě. Odsud shora se zdálo, že hulákající Zeltran nemá nohy a jakýmsi vířivým pohybem klouže od paluby k palubě. „Určitě řekne, že si nezasloužíme hrdé jméno královští korzáři jeho veličenstva... u všech čertů, kde je naše vlajka?“

„Ten čtvrták vyhrál,“ zabručel Sigurd, „a vlajku nám to včera odneslo. Běž dolů a podívej se, třeba najdeš nějakou náhradní,

aspoň nás Argosané nebudou považovat za cizí. Není to moc pěkné, chovají se k nám jako k vlastním a my je...“

„Dolů ani za nic!“ přerušil ho Vajd a uskočil od schodiště. Rozhlížel se, jestli tu není nějaké místo, kam by se schoval, jenže na malé plošince kormidelní nástavby nic takového nebylo, jediné že by skočil přes palubu. „Je tam kapitán a Sancha, potvora jedna...“

Skutečně, Sancha nasadila tvářičku hodné dívky z dobré rodiny, kterou urazil kolemjdoucí otrhanec, a horlivě si stěžovala na všechna možná i nemožná příkoří, jež jí způsobil podlý Krysáček. Nějakou chvíli ji kapitán pozorně poslouchal a přitom se rozhlížel po lodi, jako by někoho hledal.

„Je konec,“ řekl odevzdaně Vajd. „Žalovala. Teď se všichni pobaví na můj účet... Vzpomínej na mě v dobrém. Říká se, že Mitra vítá mučedníky osobně...“

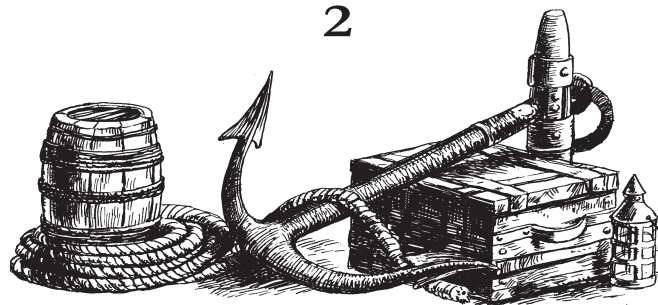
„Tak Mitra na tebe čeká, jo?“ tvrdě zamítl jeho nářky Sigurd a hlasitě začíchal. „Víš, kam můžeš jít?“

„Barbare,“ odfrkl uraženě Vajd. „Nemáš se mnou žádný soucit. To proto, že mi dlužíš. Hádej, jaký je rozdíl mezi zadkem vašeho Ymira a tvou hlavou?“

„Jaký?“ podezřívavě se otázel Sigurd.

„Ty umíš mluvit,“ vyhrkl rychle Vajd a s výkřikem „Kapitáne, nehledáte mě náhodou?“ seskočil z kormidelní paluby vstříc nemilému rozhovoru.

2

Kordava, hlavní město Zingary (pokračování)

3 krčmy Devět střel v Přístavní ulici v Kordavě, která patřila čtvrté nebo páté generaci početné rodiny Gaboralů, se ozýval kravál. Hluk byl takový, že obyvatelé okolních domů začínali uvažovat, jestli nemají přivolat síly ochrany a pořádku, tedy hlídku stráží, obcházející městem. Zvuky nesoucí se z jindy tiché a klidné hospody vyvolávaly představu boje na život a na smrt. Lavice a bezduchá těla sice z oken nelétaly, ale družný řev, smíchaný s ženským pištěním a smíchem, se nesl do okolních čtvrtí jako předzvěst opilecké rvačky a pogromu, který jistě vypukne. Když ne v hospodě, tak určitě v ulicích.

A nejen v ulicích, i v přístavu... Hospoda sice přežila tři požáry, obléhání města a nescíslné množství bouří, ale kdo ví, jestli zítra ráno nebude na jejím místě jen kouřící spáleniště?

Nikdo si už nevzpomínal, který z prvních majitelů přibil nad vchod hostince širokou desku s devíti zaraženými krátkými tlustými střelami, ulitými z temně rudé mědi. Vypadaly jako do kuše,

ale nikdy se jí ani nedotkly, někdo je prostě zarazil až po operení do vláknitého dřeva a v této poloze úspěšně nahrazovaly vývěsní štít. Jenže dopálení měšťané, shromáždění před vchodem, si střely neprohliželi. Důstojní Kordavané zapomněli na pravidla slušného chování, skákali si do řeči a jeden druhého překřikovali, kdo že má vstoupit do krčmy ke Gaboralovi, zjistit, jací darebáci u něho už třetí den tak bezohledně řádí, kdy odejdou, a pokud ne, přimět je, aby se uklidnili. Nakonec se shromáždění dohodlo a vybralo ze svých řad muže, po němž v případě úmrtí nezůstane vdova s nezaopatřenými dětmi. Vyvolený, kterým předtím křičel nejhlasitěji ze všech, náhle zmlkl a snažil se vytratit, bezpočet rukou jej však strkáním a pošťuchováním donutil sestoupit po třech schůdcích dolů. Rozevřel těžké dubové dveře a zmizel v oblacích šedého dýmu, válejícího se v krčmě.

Čekali na něho dlouho. Dav před Střelami se mezitím téměř zdvojnásobil a mnozí bili na poplach, že už je jejich posel mrtev, když se dveře náhle otevřely a vyplivly „představitele čtvrti“ vstříc vzrušenému davu. Vyškřábal se po čtyřech nahoru, s připitomělým, i když štěstím úšklebkem se rozplácl u zdi krčmy a zřejmě si hodlal schrupnout bez ohledu na množství otázek, které se na něho sypaly.

Probral se, až když mu na hlavu vylili dvě vědra studené vody, a pak shromážděným přerývaně sdělil, co chtěli vědět: „*Va... Vagabund.*“

Měšťané suše polkli a společně si povzdechli, jako by litovali Gaborala i sami sebe. Pokoušet se něco podniknout nebo přivolat strážce bylo zbytečné – ještě se nenašel ten, komu by se podařilo zkrotit osádku korzárského karaku po návratu z úspěšné výpravy. Zbývalo jediné, srdečně proklít piráty, rámusící v krčmě, a rozejít se k domovům s nadějí, že těm lumpům dříve nebo později dojde zlato a vrátí se tam, odkud přišli – na moře...

Muž v tmavém šatu ostražitě pozoroval z hlubokého stínu brány domu naproti Devíti střelám zmenšující se hlouček nespokojenců, pak vyšel na ulici a zastavil jednoho měšťana úctyhodného zevnějšku. Ten se ještě stále nesmířil s porážkou a plamenně horlil, že tu špeluňku je nutné vypálit, u Nergala! Kordavan, vida nezná-

mého, jenž určitě neslyšel slova odvážlivce, který do krčmy vnikl, s radostí přivítal možnost vylít si srdce. Do nejmenších podrobností ze sebe vychrlil všechno, co si myslí o starém králi Zingary a jeho nemožné politice, kterou pak trpí jeho ubozí poddaní.

Třeba ti královští korzáři, kéž by se propadli do země nebo utopili i se svými prokletými loděmi! Nedají pokoj ve dne ani v noci, zákony pro ně neplatí a stěžovat si nesmíme, jak vidíte, těší se zvláštní královské přízni, takže nic nenaděláte, ještě kvůli nim přijdete do neštěstí! Nač je, prosím vás, vůbec potřebujeme? Proti Baračancům? Vždyť nejmíň polovina z těch darebáků jsou bývalí Baračanci a proti svým kamarádíkům v životě nepůjdou!

Řekněme, že jakž takž ochraňují zingarské koráby před Argosany, jenže když se jim naskytne příležitost, stejně nějakou loď přepadnou a neohlížejí se, komu patří. Hlavně tihle, z *Vagabunda*, už je měli dávno vyhnat z města i s tím jejich barbarským kapitánem, aby ho hněv bohů smetl! Kterýkoli jiný člověk by už dávno skládal úcty vládci říše mrtvých, jen ten cimmerský divoch ne a ne! Koli-krát už přísahali, že ho poslali ke dnu – dvakrát, třikrát, desetkrát? A vždycky se vrátil nazpět!

„Barbar!“ projevilo poprvé náznak zájmu společník, dosud mlčenlivě naslouchající rozhořčenému monologu obyvatele slavného královského města Kordavy.

„Skutečný barbar a divoch!“ ujistil ho měšťan. „Z té země, jak se jen jmenuje... tam na severu, za Aquilonií... nechápu, proč raději nezůstal doma!“

„Je teď tam?“ ukázal neznámý na krčmu, která se nadále otřásala řevem a výbuchy smíchu.

„Kde jinde?“ odvětil měšťan a s rostoucí nedůvěrou se otázel: „Vy s ním máte něco společného?“

„Přijde na to,“ utrousil neznámý, přešel ulici a uchopil bronzovou kliku na dveřích Devíti střel. „Přijde na to...“

Důstojný Kordavan zahlédl již jen jeho mizející záda, vztekle si odplivl a s kletbou k Setovi a jeho zplozencům se vydal k domovu. Cestou uvažoval, co může na pohled slušný člověk chtít od takové- ho zloděje, jako je ten pirátský kapitán, i když slouží koruně...

V rozlehlé místnosti krčmy, osvětlené blikotavými lampičkami, sedělo družně za stoly přiraženými k sobě přes dvacet chlapů divokého vzhledu a falešně a velice hlasitě vyřvávalo sprostou písničku o kapitánovi Rigellovi, objeviteli Baračských ostrovů.

Písnička vyprávěla o některých podrobnostech objevu, které určitě nebyly zaznamenány v žádné z kronik Jižního pobřeží. Ženštiny, sedící pohromadě s korzáry, ochotně pištěly při nejzajímavějších slokách a strojeně se smály. Ve vzdálenějším rohu usilovně hráli v kostky a soudě podle doléhajících výkřiků, se sázky rychle blížily celoročnímu příjmu dobře prosperujícího kupce.

„Sebranka,“ zamumlal polohlasně návštěvník, když znenadání zakopl o tělo bez známek života. Rychlý pohled mu potvrdil, že je to nějaký chrabrý námořník ve stavu blažené opilosti, dosud dýchající.

Příchod dalšího návštěvníka v Devíti střelách nikoho neudivil, prostě si ho nevšimli. Host přelétl přimhouřenýma očima ztemnělou místnost s klenutým stropem a malými zamřížovanými okny, přestavěnou kdysi z velkého vinného sklepu. Na stropě i stěnách, pečlivě vybělených starostlivým majitelem, zanechali návštěvníci viditelné stopy svého pobytu – jména lodí, mužů a různé výroky, které mohly být i moudré, nebýt toho, že byly v cizích jazycích a formě, již prostý návštěvník nemohl rozumět, to vše namalováno ohořelým koncem pochodní, loučí a knotů svíček...

V místnosti se vznášela klubka hustého šedého dýmu, táh-noucího se z dokořán rozevřených dveří kuchyně, kde neustále něco syčelo, prskalo a bublalo. Zpoceně číšnice roznášely po krčmě podnosy naložené talíři, džbánky a poháry.

Velkým sudům na víno, stojícím v pyramidách u stěn, pustili žilou jaksepatří, někdo ale zapomněl zavřít pípy, a tak se na podlaze slévaly vesele zurčící pramínky červeného a bílého vína ve velké louži, nad níž se vznášelo nakyslé a natrpklé aroma.

Dlouhá píseň byla zakončena hromovým řevem, až se stěny otřásaly a za ním následovaly výkřiky: „Hospodo! Víno!“

Návštěvník, typický Zingaraň, nenápadný muž středních let s černými, místy prošedivělými vlasy, živýma černýma očima

a špičatou bradkou, v jehož oblečení kvůli nenápadnosti převládaly tmavé barvy, znovu přelétl pohledem místnost a zastavil se u stolu postaveného poněkud stranou.

„Co tu chceš?“ zeptal se náhle mládeneček, který se nenápadně odněkud vynořil. Bylo na něm vidět, že váhá, zda zůstat nebo odejít, pod paží měl otrískaný hudební nástroj a v rukou svíral velký napěněný džbán. Otázka i tón byly úmyslně voleny tak, aby nezvaného hosta přiměly urychleně odejít, dokud je naživu, ale Zingaraň se ledově otázel:

„Je tu kapitán?“

„Tak strašně ho potřebuješ, starochu?“ Pirát se pokusil usrknout ze džbánu a nástroj mu málem upadl na zem.

„Ano.“ Návštěvník odněkud vylovil nepostřehnutelně rychlým pohybem lesklý zlaťák. S navyklou hbitostí, vypovídající o dlouhé praxi, mu jej hudebník sebral, zkusmo do něj kouzl a po chvílice uvažování pokývl:

„Tak pojd.“

Uplynulý měsíc byl výnosný. Velice výnosný, když nebude počítat Ferdrugovu chamtivost a snahu nacpat si pokladnu, samozřejmě na cizí účet. Třetina z kořisti, kdo to kdy viděl? Přes všechno, co pro toho pomateného starce udělal! Pravda, nikde na Jižním pobřeží nenajde lepší přístav než je tenhle, jenže zásadní otázkou je – kam až sahá pravomoc krále u vlastních korzárů? Jestli už balancuje na její hranici, pak sbohem, Kordavo! I když se mu přímořské město nechce tak rychle opustit ...

Conanovi se hlavní město Zingary skutečně zamlouvalo, ačkoliv se ve městech nikdy dlouho nezdržoval. Hlučná, přelidněná Kordava, v níž prostřáček zmizí beze stopy... Barbar tu dlel již častokrát a s určitým úžasem zjistil, že za uplynulé roky se toho ve městě moc nezměnilo. Snad jen starý a lakomý Ferdrugo byl ještě starší a chamtivější a jeho malá dcerka vyrostla. Když si vzpomněl na princeznu Chabelu, Conan se mimoděk usklíbl. Její touha vdát se za něho musela být vyvolána jejich společným dlouhým pobytem ve Stygii a Černých královstvích, pod palčivým sluncem, otupujícím rozum.

Díky bohům, že Chabela projevila zdravý rozum, pochopila beznadějnost své touhy a ochránila tak rodnou zemi před nemyslitelnou hanbou, že by na starodávný královský trůn zasedl barbar z Cimérie. I když by to nemuselo být tak špatné... Conanovi předpověděli kdysi vlastní trůn a nějakou korunu si určitě dobude, ale takovým způsobem ne!

„Na zdraví, princezno,“ zamumlal, vyprázdnil džbáněk červeného argoského a rozhlédl se po krčmě. V místnosti panovalo veselí; jak bylo vidět, většina ukořistěného zlata, utajeného před bdělými očima Ferdrugových výběřčích, už přetekla k majiteli Štel nebo k výskajícím ženštinám... Má zakázat chlapům tolik chlastat? Vždyť se vrátili teprve včera a zítra zase vyrážejí na moře... Nebo to nebylo včera?

„Zeltrane! Zeltrane!! Aby tě chobotnice kousla do zadku, Zeltrane, vzbud' se!!!“

Jenže bocmana, který ležel hlavou v míse s ohlodanými kostmi a sladce chrápal, nemohl probudit nikdo a nic, ani kapitánův řev do ucha. Tak at' chrní...

„Hospodo!“

Aga Gaboral, na jehož tváři se nepokrytě zračila starost, co bude s jeho podnikem, když královští korzáři krčmu vypili a vyjedli do mrtě a zda vůbec bude ještě zítra ráno stát, se u stolu zjevil v okamžiku.

„Ano, kapitáne?“

„Ještě argoské!“

„Už nemám, všechno se vypilo,“ omluvil zkrroušeným hlasem nedostatek oblíbeného nápoje krčmář.

„A jaké zbylo?“ vyzvídal Conan, přesvědčený, že hospodský lže v naději, že kapitán i jeho posádka odtáhnou jinam. To si počká...

„Kordavské,“ vysypal pohotově Gaboral.

„Hnusná brečka,“ povzdechl Cimřeňan. „Co se dá dělat, tak ho dones...“

Když se nový soudek ocitl na stole a džbánky byly vrchovatě naplněny, kapitán královských korzárů upadl do zachmuřeného přemítání, jak dlouho ještě budou oslavovat. Všechno záleželo na

tom, zda přežil někdo z posádky galéry, na kterou *Vagabund* narazil u pobřeží Shemu.

To ráno stála nad mořem hustá mlha, a když se z šedé zdi před přídi karaku vynořil dlouhý trup galéry, čekající na ranní slunce a unášený mírným vánkem, rozhodli se takovou příležitost využít, jeho samotného nevyjímaje. Posádka galéry neměla žádnou šanci, i když se několika lidem ve vzniklém zmatku podařilo skočit přes palubu a plavat k blízkému pobřeží. Nepřikládali tomu žádný význam, ale když byl náklad galéry z větší části přemístěn na *Vagabunda*, někoho čistě náhodou napadlo zjistit, pod čí vlajkou plula.

Byla to zingarská vlajka...

Nemuselo to ještě nic znamenat, protože možných „zájemců“ o galéru bylo hodně, a i když se uprchlíkům podařilo doplavit na břeh, nikdo nemohl zaručit, že se jim podaří vrátit se do Kordavy. Jenže za dlouhé roky trpkých zkušeností si severan dobře vštípil životní moudrost, která říká, že jestli se má stát nějaký průšvih, určitě se stane. Otázkou je jen, kdo a pod jakou zámlkou donese otrěsnou zprávu o prohřešku kapitána Conana Ferdrugovi a v jakém rozpoložení právě starý král bude. Pokud ho bude zlobit žaludek, přikáže piráty, kteří jinak tvoří páteř jeho námořní moci, oběsit na nábreží, aby přispěl k okrášlení města. Tak to určitě řekne, ten starý paprika... A žádné minulé zásluhy nikoho nezachrání... Je to tak, všichni králové mají krátkou paměť, alespoň ti, s nimiž se zatím Conan setkal – při první příležitosti korunované hlavy rychle zapomínaly, čím jsou Cimřeňanovi zavázány, a snažily se ho jakýmkoliv způsobem zbavit.

U Nergala, at' si trhnou, však si i s Ferdrugem nějak poradí... Prostě se vrátí zpátky na ostrovy, i když na tu sbírku škorpiónů, připravených kdykoliv jeden druhému skočit po krku, raději nevzpomínat... Navíc i na Barači jsou na barbara nabroušení, zřejmě porušil nějaký jejich pitomý pirátský zákon. Severan celý život kašlal na zákony, kromě těch, které si stanovil sám, a nijak nehodlal své zvyky měnit. Vlastně proto bez jakékoliv lítosti opustil Baračský archipel, zvláště když cestou narazil na *Vagabunda*...

Conan se znovu pokusil bocmana probudit, protože nebyl

zvyklý pít sám, ale Zeltran jen něco nesrozumitelně zahuhlal a probrat se nehodlal. Nezbývalo, než si nalít sám, když se Cimmeřanovi za zády ozval pronikavý hlas:

„Kapitáne, máš návštěvu!“

Otřásl se – ten kluk hýká jako osel, až z toho bolí uši. Proč se ho vlastně tehdy zastal? Zachtělo se mu napálit Dalaia? Napálil, ale sám sebe – pustil si na loď úskočného hada a zvědavého tchoře v jedné osobě. I když užitečný byl – bavil posádku a vždycky znal nejčerstvější městské drby a novinky. Kdyby Vaid nebyl tak užvaněný, byl by k nezaplacení. A Dalaio? Napálil se sám, když se pokoušel před Baračskými ukrýt za zingarskou korunu. Stejně si ho našli...

„Koho?“ zeptal se nepřítomně.

„Nevím, kapitáne. Tadyhle toho.“ Krysáček přistrčil mlčenlivého návštěvníka ke stolu, sám se usadil opodál na šmajdavé stoličce, opřel se o stěnu a okatě se chystal zdřímnout si. Conan nepochyboval, že z hovoru, který za chvíli proběhne, nepřeslechne jediné slovo. Kdyby ten kluk měl uši jako pes, měl by je teď vztyčené, aby mu neunikl sebeslabší hlas. Nebo by jimi jako netopýr otáčel do všech stran.

„Tak co?“ Cimmeřan nalil do svého osamělého džbánu tmavou, odporne přeslazenou tekutinu, vydávanou krčmářem za víno, a pohlédl na neznámého, který štítivě přisedl k zapatlanému stolu. „Říkám dopředu, že nejsme kupecká loď a zboží nevozíme. Pasažéry také ne.“

„To vím,“ řekl polohlasně neznámý. „Kdybych potřeboval kupeckou loď, našel bych ji jinde... Jenže já potřebuji právě tebe, kapitáne Conane. Tebe a tvoji posádku.“

„Proč?“ zeptal se stroze Cimmeřan, aniž společníkovi nabídl něco k pití. „Nejednám s lidmi, kteří znají moje jméno a sami se nepředstaví. Vždycky něco skrývají...“

Ten tichošlápek se Conanovi už na první pohled nezamlouval. Největší nepříjemnosti vyvolávají právě takoví tiši a nenápadní štíři... Co může chtít? Že by mu ho poslali na krk Baračtí? Jestli ano, vrátí jim jejich „pozornost“ po kouscích...

„Nemám co skrývat, na rozdíl od tebe, kapitáne,“ pokrčil chladně rameny Zingaraň „Můžeš mi říkat Valdrio. Nabízím ti... práci.“

„Proč mně? Ve městě je plno chlapů, kteří za pár zlatáků přepadnou třeba královský palác a nebudou se zbytečně vyptávat... Počkat, cos myslel tím, že něco skrývám?“

„*Araminta*,“ řekl stejným nevzrušeným polohlasem Valdrio.

„To je kdo, tvoje manželka nebo dcera?“ Conan postavil napůl dopitý džbán na stůl a nevesele si pomyslel, že jako prorok není špatný, jen vyhlídky nejsou moc příznivé... Aby ho Set vzal, co může tahle suchozemská krysa vědět o Aramintě, která tiše hnije někde na pustém pobřeží Shemu?

„Nedělej se, kapitáne.“ Valdrio houkl na číšnici spěchající kolem, ať mu přinese pohárek kordavského vína, ale nejméně pětiletého. „Víš dobře, o čem mluvím. O galéře *Araminta*, která odsud vyplula do Asgalunu, ale na místo nedorazila. Nemohla ztroskotat v bouři, protože posledních dvacet dní je moře kupodivu klidné a loď měla navíc zkušeného kapitána i kormidelníka. Ale nač zbytečně mluvit, ty sám víš nejlépe, kde je jí konec... Netvrdím, že jste to udělali úmyslně, konečně při takové... práci se chyba stát může. Problém není v galéře a jejím nákladu, i když byl dost cenný, ale v jednom z cestujících. Ty a tvoji lidé jste poslali do říše stínů králova blízkého příbuzného, což je daleko závažnější zločin, než obyčejné neúmyslné pirátství.“

Tak takhle! Ten chlap, co se natrásal jako páv, byl skutečně důležitá osoba! No, může si za to sám – neměl brát meč do ruky, když s ním neuměl zacházet! Ale jak...

Conan si dobře pamatoval na člověka, který znenadání vyrazil z kajuty a zranil pár chlapů posádky *Vagabunda*, když rabovali přepadnou galéru. Nepříliš čiperného obránce praštili po hlavě veslem, tělo hodili bez dlouhých cavyků přes palubu a hned na něho zapomněli.

„Co dělal králův příbuzný na obyčejné obchodní lodi?“

„Cestoval potají do Shemu.“

Cimmeřan poslední otázku pronesl nevědomky nahlas a Val-

drio, který dostal objednaný pohárek a labužnický vychutnával jeho obsah, mu ihned odpověděl.

„Ale to mě celkem nezajímá. Není ani důležité, že jste ho zabili a král o tom dosud neví. Ferdrugo může zůstat v blažené nevědomosti ještě hezky dlouho. Dříve nebo později se o té smutné události stejně dozví, ale ne ode mne a tvoje jméno s ní spojovat nebudou.“

„Když tě teď zabiju a Ferdrugovým soudcům budu do očí tvrdit, že jsem v životě neviděl galéru jménem *Araminta*, co pak?“

„Pak bude svolán královský soud, kde vystoupí svědci, kteří potvrdí, že ty a tvoji lidé jste galéru napadli úmyslně s jediným cílem – poslat do říše stínů jejího cestujícího, to za prvé,“ začal Zingařan podrobně a s neskrývaným sarkasmem popisovat věci příští. „Váš klidný život v Kordavě v každém případě skončí, to za druhé. Myslí, že ty na to kašleš, ale jsou lidé, kteří ti důvěřují, a nechceš přece, aby nějak trpěli, že? Ačkoliv možná to tak v barbarských zemích chodí. A za třetí...“

„Ty první dva důvody úplně stačí,“ zavrčel zachmuřený Conan. „Z kterých pekel jsi vylezl?“

„To není důležité. Tak co, už jsi ochoten vyslechnout můj návrh?“

„Mluv,“ přikývl severan a hlavou mu blesklo, že to nešťastné ráno se měli té proklaté galéře raději vyhnout, jenže už se stalo a na tom už nic nezmění, jakkoli by sebevíc chtěl. Bude muset vyslechnout, co ten lotřík chce...

Valdrio se ostražitě rozhlédl kolem, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá. Většina korzárů už pospávala na lavicích a pod stoly a ti, kteří ještě mohli chodit a mluvit, se namáhavě, ale o to usilovněji dohadovali o počtu padlých ok na kostkách a vůbec se nestarali o to, co se děje a s kým kapitán mluví. Krysáček horlivě chrápal a doplňoval tak bocmana.

„Seženeš mi jednu maličkost. Netrvám na tom, abyste okamžitě vyrazili s posádkou tam, kde je, ale čím dříve se seberete a uděláte to, tím lépe pro všechny.“

„Co je to zač?“ Pokaždé, když se Cimmeřan dověděl, že má

opatřit to či ono, ocital se jeho život v ohrožení a Conan se potom upřímně divil, jak se mu z toho podařilo vyvázat.

„Nevím,“ řekl klidně Zingařan.

„Cože?“ opáčil Conan. „Nevíš?“

„Je to tak. Existuje mapa místa, kde je uložena. Cestu tam znám. Jen nevím, jak tu věc najít. Hlavně proto jsem se rozhodl obrátit se na tebe. Jeden tvůj starý známý tvrdí, že si umíš s takovými věcmi poradit. Věřím tomu... zatím ještě stále žiješ.“

„A kde pak chceš hledat ten svůj poklad?“ zeptal se severan jedovatě, protože vytušil, že Valdrio něco zamlčuje. Co je to za známého, který ví o jeho předešlých dobrodružstvích? Nebo někdo vyžvanil, co se stalo na Bezejmenném ostrově nebo v kordavském paláci? Kdo to může být? Najít toho žvanila, vyřízl by mu jazyk, aby příště věděl, kdy má držet hubu...

„Nejprve musíte do zálivu Červených skal na pobřeží Stygie poblíž hranice s Kushem. Je to pustina, můžete se klidně vylodit. Potom půjdete deset legií přímo na východ, směrem k Sukhmetu. Spatříte hory, nemůžete se zmýlit, jiné tam nejsou. Stočíte se na sever a půjdete po proudu řeky, která z hor vytéká. Ta vás přivede, kam je potřeba. Dál se můžete řídit mapou. Místo, kde je ta věc uložena, je na ní označeno. Všechno, co po cestě najdete a co se vám bude zdát cenné, je vaše. Kromě toho ti zaplatím náklady na cestu a odměnu tvým lidem. Vyúčtování uděláme až po vašem návratu s tou věcí. Neobávej se, částka bude taková, že se ani jeden z posádky *Vagabunda* nebude cítit ošizen... Jsme domluveni?“

„Myslím, že nemám na vybranou... Z jakého důvodu ti ale mám věřit?“

„Ze stejného jako já,“ odvětil chladně Zingařan. „Vždyť ti nic nebrání sebrat všechno, co najdete a nevrátit se do Kordavy. Pak už bude jedno, jestli se Ferdrugo o vašem zločinu dozví nebo ne.“

Valdrio prohrábl nevelký váček ze zdobené kůže u pasu, vytáhl z něj malý železný klíček s vyřezávanými zoubky a položil ho na stůl, když předtím odsunul stranou poloprázdné džbány a talíře se zbytky jídla.

„To je záloha naší dohody. Ráno dopraví peníze na loď a klíč

bude jako důkaz, že jsou skutečně ode mne.“ Hodil na stůl pár mincí za víno, zvedl se a zamířil k východu. Po několika krocích se otočil, krátce a nepříjemně se usklíbl a polohlasně řekl:

„Lepší bude vrátit se do Kordavy, kapitáne. Lepší pro tebe i pro tvoje lidi.“

Conan ho vyprovodil zachmuřeným pohledem ze dveří a bez otálení polohlasně zavolal:

„Krysáčku!“

Chrápání v mžiku zmlklo, Vajd se objevil na Zingařanově místě, ihned uchopil jeho pohárek se zbytkem vína na dně a upřel na kapitána udivený pohled.:

„Kapitáne, o *Aramintě* přece nemůže nic vědět! Nikdo na celém světě o ní nemůže vědět!“

„Jak vidíš, tenhle ano, Set aby ho... Už jsi ho někdy viděl?“

Krysáček soustředěně uvažoval, nezapomínaje občas usrknout z pohárku, a nakonec zavrtěl hlavou:

„Nemůžu si pamatovat celou Kordavu! Tohle ale není chlap, na kterého bych zapomněl. Je oblečený jako kupec nebo dvořan, ale podobá se...“

„To vím i bez tebe,“ přerušil ho Cimmeřan. „No co, sežeň někoho, kdo je ještě schopný chodit, a běžte za tím hledačem pokladů. Chtěl bych vědět, kam jde... Kdyby něco, zabijte ho, stejně si myslím, že sloužil jako prostředník a k celé záležitosti má vztah asi jako tady ten stůl.“

Vajd se postavil do pozoru jako královský gardista na stráž před ložnicí svého krále, málem při tom cvakl podpatky a vyštlkl:

„Provedu, kapitáne.“

Potom probudil svého nerozlučného kamaráda Bolta, dřímajícího tiše v tmavém koutě. Společnými silami se jim podařilo lichteráky a přemlouváním dostat na nohy těžkopádného a pomalého Sargose, chlapa se silou býka. Vymyšlené to měli dobře – takoví dva uličníci, jako Vajd a Bolto, prolezou každou škvíru a všude strčí svůj zvědavý nos a v případě potřeby je Sargos vytáhne z každé šlamastyky, do které by se mohli dostat. Trojice se rychle dohodla a zmizela za dveřmi krčmy v soumraku, jenž se tiše snášel na město.

* * *

Podíváme-li se na to z jiného úhlu, všechno bylo jako obvykle – kterýkoliv člověk s dostatečným množstvím zlata a uměním přesvědčit lidi si může najmout královské korzáry k malému dobrodružství ve svůj prospěch a naplnění jejich kapes. Nebylo by to konec konců poprvé!

K čemu by vlastně na světě byli žoldněři, korzáři a další hledači dobrodružství, když ne k tomu, aby si mohli spořádaní a bohabojní občané bezstarostně žít a své problémy přenechali lidem, kteří jsou zvyklí je řešit? Jen za to nikdy nesmí zapomenout zaplatit, protože žoldněři mají nepříjemný zvyk – vzbouří se, když nedostanou slíbenou odměnu, a taková pirátská vzpoura je nejhorší, v konečných důsledcích je nesmírně drahá...

Conan právě nyní nebyl schopen uvažovat střízlivě. Nejraději by vyšel z hospody, našel drobného Zingařana s jeho klidným chladným hlasem a vytřásl z něho všechno, co ten tichošlápek zamlčel. A taky by si potřeboval pohovořit s někým, kdo by střídme situaci posoudil a zvážil, co dělat. Instinkt a životní zkušenosti Cimmeřanovi říkaly, že kde je do něčeho jen trochu zamíchána Stygie, tam štěstí nekvete. Tohle najednou začínalo smrdět, nebo spíš páchnout magií a tu severan nemiloval v žádném barevném provedení – černém, bílém, šedém či jiném.

Většina magických předmětů, s nimiž barbar přišel do styku, měla tu neblahou vlastnost, že přestaly fungovat právě v momentě, kdy to bylo nejvíc zapotřebí, protože z nich magie vyprchala jako vůně ze špatně uzavřeného vínného sudu.

Kromě toho Cimmeřan dával vždy přednost tomu vybrat si práci podle vlastní chuti. Dnes mu však hledání neznámé věci prakticky vnutili. Zingařan měl pravdu, Conan kašlal na to, jestli u Ferdruga upadne v nemilost či ne. Kordava není jediné město na světě a vede z ní mnoho cest... Jenže existovalo kolem třiceti chlapů, kteří byli ochotni jít za Cimmeřanem třeba do ohně, vody nebo doupěte samotného Seta a byla by podlost nechat je na holičkách, aby padli starému králi do rukou.

Ferdrugo by se se zbytkem posádky *Vagabunda* nemazlil... ne

každý den královští korzáři pošlou do Nergalovy říše královského příbuzného a starý intrikán by se postaral, aby první případ byl zároveň posledním.

Jako varování pro ostatní hrdlořezy uspořádá Ferdrugo takovou popravu, že ještě za deset let budou vzpomínat, jak opouštěla posádka karaku *Vagabund* tento svět... Budou se muset vydat do Stygie a hledat tam to „nevím co“... Zbývá naděje, že je ta věčička skutečně natolik drahocenná, že kapitán ani jeho lidé nebudou cesty litovat. Musí doufat, že rozměry té maličkosti nebudou větší, než je *Vagabund*, protože jak by ji jinak na loď naložili? Takže Stygie a potom ještě na sever, budou se muset prosekávat džunglí, no to tedy bude radost...

Zeltran se konečně probudil. Podle ztrápeného výrazu tváře a očí zarudlých jako u ghúlů z Rabiriánských hor ho trýznila těžká kocovina. Pochopitelně z rozhovoru, který se tu před chvílí odehrál, neslyšel ani slovo, jeho jedinou starostí bylo zbavit se co nejdříve bolesti hlavy.

Prohlídkou koutů se Conan přesvědčil, že jeho chrabrá posádka flám přežila a že jsou připraveni pokračovat. Gaboral, který se už zřejmě smířil s tím, že u něj posádka karaku zůstane i nadále, dokonce vykutálel soudek argoského, který si odněkud obstaral. Po dvou džbáncích Zeltran oznámil nejistým hlasem, že už mu je líp a vyzvídal, jestli tu u stolu někdo seděl, nebo jestli se mu to zdálo. Vyšlo najevo, že bocmanovy malé ovíněné oči někoho zahlédly, ale všechno ostatní se mu ztrácelo v opilecké mlze.

Conan právě bocmanovi opakoval rozhovor s podivným chlapem, který si je najal, když hluše klaply dveře a do Devíti střel vešel Vajd, vyslaný Zingara na sledovat. Tvářil se, jako by se mu nějakou neuvěřitelnou fintou podařilo ukrást z přísně hlídané pokladnice korunní poklad a vzápětí jej prohrát v drápcích. Omráčeně se rozhlížel kolem, dokud mu pohled nepadl na kapitána. Pak se k němu střemhlav vrhl, opilcům ležícím na podlaze přitom dupal po ruku a nohou a nijak si nevšímal bolestných výkřiků a rozhořčených kleteb.

„Kapitáne, zavřeli Bolta a Sargose,“ oznámil bezbarvě a ne-

sedl si, přímo se sklácel na sedátko a natáhl ruku po Zeltranově džbánu.

„Cože?“ nevěřícně vyhrkli Conan i bocman *Vagabunda*. „Kdo? A proč?“

„Královská garda,“ odpověděl ochable Vajd. „Že jsme prý vyvolali rvačku u Tančícího slanečka a někoho zabili... Už ani nevím...“

„Tak si vzpomeň,“ nařizoval mu Cimmeřan. „A hlavně vysvětlí, co jste kde prováděli. Někam jsem tě přece poslal, ne?“

V životě neslyšel, že by se královská garda pokoušela zatknout nějakého korzára, tím spíše takové kluky jako jsou Kryšáček a Bolto! Vždyť s nimi přece byl Sargos, s takovým valíbukem si nic nebude začínat nikdo, kdo má v hlavě kapku rozumu!

„Na mou duši, gardisti nás chytili v Křivé uličce, že prý jsme podřezali nějakého páprdu v Slanečkovi,“ už živěji řekl Vajd a vyprázdnil půlku velkého džbánu. „Kapitáne, ještě pořad rozeznám karavelu od galéry a stejnokroj královské gardy od oblečení Mithrových knězů!“

„Vy jste doopravdy nikoho nepodřezali?“ zeptal se udiveně Zeltran, který všechno slyšel, ale nic nechápal.

„Vždyť my jsme u Slanečka vůbec nebyli! Plížili jsme se za tím chytrákem, co mu mozek leze z uší... Zamířil do Plachtářské ulice, tam šel do nějakého bohatého baráku, chvíli byl vevnitř a potom odpajdal do Starého přístavu... Šli jsme pořad za ním...“

„A dál?“ zeptal se Conan netrpělivě.

„Vlezl tam do nějaké barabizny a zůstal v ní. Stáli jsme, čekali, a pořad nevycházel. Tak mi Bolto řek, že zůstanou hlídat a já že mám jít za tebou, kapitáne, říct ti, co jsme viděli, a zeptat se, jestli ho máme ještě sledovat. Zůstali a já šel.“

Nedošel jsem daleko, když za sebou slyším křik. Otočím se a vidím, že se tam s Boltem a Sargosem rvou stráže! Pět chlapů, kde se tam vzali? Gardisty do Starého přístavu nikdo nedostane, ani náhodou. Hned jsem se tam vrátil, ale ten chlap už z domu nevyšel. Nejspíš si nás všiml a utekl tajným východem nebo něco takového...“ Vajd se bázkivě zadíval na rychle se chmuřící tváře kapitána i bocmana: „Přisahám u Bela, nikoho jsme nezabili!“

„Zeltrane, dohlídni, ať je tu všechno v pořádku, nejlíp bude, když naše chlapy zaženeš co nejdřív na loď,“ procedil skrz zuby Conan a postavil se. „Půjdu se podívat na ty gardisty, co je zřejmě omrzel život, když si dovolili vztáhnout ruku na královy korzáry... Krysáčku! Paměť jsi cestou neztratil?“

„Ne,“ odsekl Vajd a opatrně ze stěny sundával masivní kovanou lampu s blikající svíčkou uvnitř.

Cimmeřanův obrovský obouruční meč v obyčejné kožené pochvě s bronzovými cvočky stál nenápadně opřen o zeď. Conan jej v chůzi uchopil, pobídl Vajda, který se opozdil, vztekle rozkopl dveře krčmy a jedním skokem byl venku na ulici. Zeltran hledící za nimi si mimoděk pomyslel, že prvního gardistu, kterého rozčertěný kapitán potká, nejspíš čeká nemilé překvapení.

Starý přístav a přilehlé okolní čtvrtě byly současníky města; staré letopisy potvrzovaly, že zde kdysi stávala malá rybářská vesnička, z níž později vyrostlo slavné město Kordava. Nový přístav, známý po celém Jižním pobřeží, byl vybudován daleko později a Starý, mělký a zanedbaný, dnes využívaly všelijaké temné existence, kterým nevyhovovala pozornost úřadů – pašeráci, členové Rudého Bratrstva, tajně navštěvující město, otrokáři a podobná sebranka, která se vyskytuje ve všech přímořských městech.

Oblast kolem přístavu měla špatnou pověst, nikdo se ji neodvažoval navštívit sám, ani ve dne ne. Král Ferdrugo už řadu let hrozil, že tohle semeníště nepokojů vymytí do kořenů, ale zatím se žádné vážné kroky pro zavedení pořádku v těchto končinách neudělaly. Zdánlivě tiché a neobydlené, polozbořené barabizny s černými otvory oken, obklopující Starý přístav, obývali nemluvní lidé, kteří se bez vážných důvodů neobjevovali na ulicích a z domů vycházeli zásadně v noci...

Zkrátka, nebylo to místo, v němž by chtěl počestný občan prožít zbytek života.

Křivá ulička odpovídala svému jménu, každých deset kroků měnila směr málem do protisměru a Conan si brzy uvědomil, že nebýt Krysáčka, který znal kdejaké zakoutí v Kordavě, určitě by zabloudil už za třetím rohem. Vajd, který se zpočátku držel vzadu,

nyň t'apal vedle něho, houpal lampou a prohlížel si temné obrysy domů. Nakonec se zastavil, ještě jednou se rozhlédl a prohlásil:

„Jsme na místě. Táhle do té barabizny s věžičkou zašel ten... jak si to říkal... Valdrio. My jsme stáli támhle. Co myslíš, kapitáne, kam naše odvedlí?“

„Ticho!“ zašeptal Conan strkaje chlapce do hlubokého výklenku ve zdi. „Schovej světlo!“

Krysáček poslušně ukryl lampu pod plášť a potom se osmělil špitnout:

„Co se...“

Z dvoupatrového domu s temnými okny a věžičkou, nakloněnou stářím, vyšla trojice, představující obvyklý výjev na ulicích Kordavy, dva přátelé doprovázejí domů třetího, notně podnapilého, takže sotva plete nohama a těžce jim visí na ramenou.

„Krysáčku, vždyť to je ten náš přemoudrý přítelíček,“ sotva slyšitelně zašeptal Cimmeřan. „Ale u nás přece vůbec nepil... Počkej tady!“

Vajd ztuhl na místě a Conan se plíživým nehlučným krokem vydal ztemnělou uličkou za pomalu postupující trojicí. Krysáček ani nepostřehl, kdy dlouhý meč opustil pochvu a ocitl se v severanových rukách.

Potom se odehrálo něco podivného. Conan byl již stěží pět kroků za zády nic netušících mužů, když se jeden ohlédl a krátce pískl. V té chvíli Valdrio, sotva pletoucí nohama, něco nesrozumitelného vykřikl, vytrhl se z rukou svých průvodců nebo hlídačů a vrávoravě se rozběhl ulicí.

Zbýlá dvojice se dlouho nerozmyslela, otočila se a hbitě zmizela v nejbližší příčné uličce, zahalené neproniknutelnou tmou. Běžící Valdrio se náhle zarazil, hluše zasténal a skácel se na vystouplé kameny dláždění. Ozvalo se hlasité suché křupnutí.

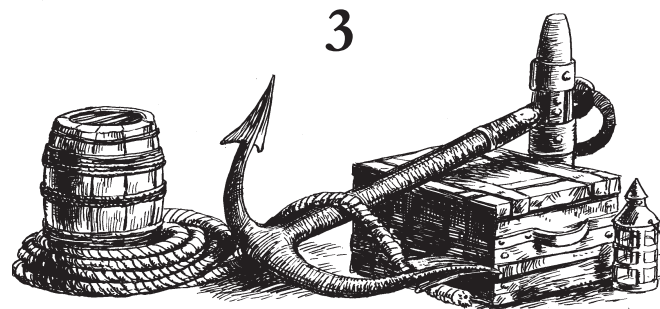
Kapitán se vyřítl za utíkajícími milovníky nočních procházek a opuštěných domů a vzápětí se z uličky ozval zvuk boje – zařinčela ocel a někdo pronikavě vztekle vykřikl...

Zingara si vzal na starost Krysáček. Ostražitě se přiblížil k postavě, ležící na břiše, a náhle pochopil, že pád nebyl důsledkem

nerovné dlažby. Z Valdriových zad vyčnívaly černé rukojeti dvou těžkých vrhacích nožů, jeden trčel přímo mezi lopatkami a druhý byl zabořen o něco výše nalevo. Mezi kameny stékaly tmavé potůčky. Když Vajd přiblížil lampu blíž, okamžitě ucouvl. Zingařan si při pádu rozbil hlavu a sedřel kůži z celého obličejce.

Ozvaly se rychlé kroky, vracel se Conan. Šel sám.

„Lotři,“ řekl nevrle, když se přiblížil a jediným krátkým pohybem vrátil meč do pochvy na zádech. „Jednoho jsem dostal, jen mě škrábl, ale ten druhý skočil do nějaké rozvaliny nebo snad do vody. Jak to vypadá tady?“

Kordava, hlavní město Zingary (dokončení)

Bajd si přešel významně prstem po krku a rozhodil rukama. Pak postavil lampu na dlažbu a navyklými pohyby rychle prohledal kožený váček u pasu a kapsy nebožtíka. Několik zlatých a stříbrných mincí různé hodnoty, dva malé kusy dobře vydělaného pergamenu bez jakýchkoliv zápisků a poloprázdná lahvička inkoustu – věci, které s sebou nosí kdejaký kupec nebo důstojný měšťan. Cimmeřan se sklonil, vytrhl oba nože, prohlédl je a rozčarovane pokrčil rameny:

„Nejsou nijak označené, obyčejné nože. Co teď?“

„To nevím,“ řekl Vajd popravdě. V nočních ulicích Kordavy přicházeli lidé o život často, ale dnes se to odehrálo nějak podivně...

Conan pohlédl na mlčenlivou barabiznu, která se nerozsypala stářím jedině díky tomu, že ji sousední domy podpíraly. „Viděls na vlastní oči, že vešel do tohoto domu?“

„Viděl. Vešel tam sám, nikdo ho nenuťl ani nezval. Prostě vešel,

snad ho tam čekali nebo tam bydlel... Poslyšte, kapitáne, zdá se mi to, nebo je tu něco cítit?“

Oba opatrně začichali, skutečně, od Valdriova těla se nesla nasládlá omamující vůně.

„Už jsem to někde cítil...“, řekl překvapeně Vajd. „Ale kde?“

„Lotos,“ vzpomněl si po krátkém zamyšlení Cimmeřan. „Černý nebo žlutý. Teď chápu, proč se motal a kymácel jako opilý. Dají se tu někde sehnat květy lotosu, Krysáčku?“

„Pár bloků odsud je takový pajzl,“ vzpomněl si Vajd. „Lotos si může koupit kdokoliv, kdo na to má a ví, kde se zeptat. Dali mu nadýchat lotosu?“

„Určitě. Odvedli by ho k nejbližšímu přístavišti a shodili do vody. Až by ráno přišli strážníci, řekli by si – zase jeden, který přebral a zkoušel chytat měsíc v moři. Nebo by prostě tiše zhasl na břehu... Tak co, půjdeme se podívat, co je vevnitř?“

„Půjdeme,“ přisvědčil Vajd, zvedl lampu a současně si strčil za opasek jeden z nožů, které ukončily život muže jménem Valdrio, pokud to bylo jeho pravé jméno. Do zpuštěného domu se mu moc nechtělo, ale když tam Cimmeřan zamířil, uchopil zbylý nůž a běžel za Conanem, který již stál na druhém stupni schodiště. Z domu táhl pach staré plísně, pach dávno opuštěného a neobývaného příbytku. Zpoza pootevřených dveří, držících s bídou na jednom pantu, se nic neozývalo. V domě se klidně mohlo skrývat třeba deset podobných hrdlořezů, jako ti dva, kteří utekli, když předtím umlčeli Valdria, ale at' Cimmeřan naslouchal, jak chtěl, nic neslyšel. Lidé, až na vzácné výjimky, neumí sedět nehlučně... Vypadalo to, že tu skutečně nikdo není.

Podlaha hrozně skřípala a při každém kroku se prohýbala, až se zdálo, že se musí každou chvíli propadnout do sklepa. Odlesky světla z rozkývané lampy vytahovalo z temnoty kostry hniječích nábytku, nějaké potrháné chomáče hadrů a spoustu pavučin.

„Nikdo tu není,“ zašeptal Vajd. „Co tady mohli dělat? Hrůza pomyslet...“

„Zmlkni.“ Conan spatřil ještě jedny dveře, daleko zachovalejší než vstupní. Krysáček sklonil lampu, osvětlil podlahu a vida

– k zavřeným, ale volně přístupným dveřím vedly v silné vrstvě prachu viditelné stopy. „Jdeme tam. Drž cse za mnou!“

Cimmeřan s mečem, připraveným v ruce, šťouchl do dveří nohou. Rozevřely se bez zaskřípání, zřejmě byly nedávno namazány. Za dveřmi byl pokoj, stejný jako první, všude samý nepořádek a zatuchlina. Oknem šikmo dopadaly matné měsíční paprsky a prach, zvířený jejich kroky, pomalu kroužil vzduchem a usedal na podlahu.

Krysáček nečekaně ztuhl, upustil lampu a vydal zvuk, jako by ho někdo škrtl. Současně ukazoval rukou ke stropu místnosti. Na provaze, přehozeném přes trám, vyčnívající z napůl probořeného stropu, napůl skrytý ve stínech, vrhaných starým harampádím, se houpal oběšenec.

„Nestůj tam jak sloup!“ zavrčel Conan, když poznal, že už to má oběšený za sebou. „Nadzvedni ho!“

Vajd se probral z ohromení, přiběhl a všemi silami mrtvého nadzvedl. Provaz povolil, Cimmeřan jej jedinou ranou přesekl a podařilo se mu zachytit padající těžké tělo. Společně položili neznámého na podlahu. Krysáček zaběhl pro lampu, válející se na zemi, jejíž světlo jen zázrakem nezhaslo, a ozářil sinalou tvář. Nebyl to pěkný pohled – překousnutý vyplazený jazyk a oči obrácené v sloup. Navíc se místností roznesl ostrý pach moči.

„Vždyť to je... Bolto,“ pronesl přiškrceně pobledlý Vajd. „Kapitáne, je to Bolto, to není možné, přece jsem viděl, jak je zajali, to není pravda...“ stoupal mu hlas.

„Neječ tady!“ okřikl ho Cimmeřan. „Raději si vzpomeň, cos těm dvěma řekl, když jste šli z krčmy za Valdriem?“

„Nic,“ vzlykl chlapec, ale hned se ovládl. „Sargosovi nic a Boltovi jenom, že jste nařídil sledovat jednoho chlapa, který si nás chce najmout, ale vykrukuje se a nechce nic říct. Jinak už nic, ani slovo...“

„Sargos tu asi taky někde bude... ty darebáky, co to udělali, najdu a budou litovat, že se narodili,“ zamračeně slíbil Conan. Myslel to smrtelně vážně, nikdo nebude beztrestně zabíjet jeho muže! „Zůstaň tady, já se tu ještě poohlédnu, třeba něco najdu...“

Strhl ze stolu zetlelý ubrus a přikryl Boltovo tělo. Pak prohledal místnost, našel tlustou nedohořenou svíci, kterou tu zřejmě nechala uprchlá dvojice, zapálil ji od svíčky v lampě a vydal se na prohlídku domu. Zamklého Vajda nechal sedět u těla zavražděného přítele.

Sargose severan našel téměř okamžitě; ležel v první místnosti, nevšimli si ho při vstupu, protože ho zakrývala hromada hadrů.

Těžkopádnému hromotlukovi podřízli odborně krk, od ucha k uchu, a tělo položili na díru v podlaze, takže krev stékala do sklepa. Cimmeřanovu pozornost přivolalo pravidelné tiché dopadání kapek krve. Potom našel ještě jednu zajímavou věc – v rohu místnosti nedbale pohozené zmačkané stejnokroje královské gardy s čerstvými skvrnami od krve.

Vědět tak, do čeho jsem se to zase zapletl, zachmuřeně uvažoval Cimmeřan a pokoušel se rozeznat, kolik stejnokrojů se válí na podlaze. Vypadalo to, že tři, ale Krysáček mluvil o pěti chlapcích! Aby Valdria Set pohltil, zřejmě plnil příkaz, šel ohlásit jeho splnění svému pánovi do Plachtářské, ale proč se vydal do Starého přístavu? Sdělit ještě někomu, že hloupý barbar souhlasil? Proč ho potom museli zabít? A proč zabili Bolta a Sargose, kteří zjevně neměli tušení, oč jde? Ještě že se Krysáčkovi podařilo utéct... jsme najati nebo mám smlouvu považovat za zrušenou?

„Kapitáne?!“ Vajd stál na prahu místnosti, držel lampu ve výšce a ostražitě pohlížel do tmy. „Kde jste?“

„Tady,“ řekl polohlasně Conan. „Co je?“

„Já... seděl jsem a při tom jsem si vzpomněl na jednu věc, i když je to divné...“

„No?“ pobídl ho Cimmeřan. „Na co sis vzpomněl?“

„Na toho chlapa, co byl mezi gardisty. Myslel jsem, že se mi to jenom zdá, neměl tam co pohledávat... Pamatujete, jak se minule naši porvali s těmi bastardy z *Prostopášné krasavice*? Tak tenhle chlap tam tehdy byl, dobře si ho pamatuju. Taková skoba místo nosu se nedá zapomenout... nevěřil jsem vlastním očím, co by dělal v královské gardě...? myslil jsem, že jsem se spletl, byl ode mě dost daleko...“ zmateně chrlil Vajd.

„Z *Prostopášné krasavice*?“ nedůvěřivě opáčil Conan. „Urcitě?“

„Skoro,“ zamumlal váhavě chlapec.

„Komu patří *Krasavice*? Borgesovi, nebo jak se jmenuje?“

„Ano, je to tak, hraběti Borgesovi...“, potvrdil Vajd. „Kapitáne, co s nimi uděláme? Přece je tady nenecháme... našel jste Sargose?“

„Našel. A taky stejnokroje gardistů. Byli to gardisté asi jako ty zingarský šlechtic. Těla tady nenecháme, ale postaráme se o ně později. Vyneseme je na ulici, do rána je nikdo neodtáhne, pak si pro ně přijdeme a řádně je pochováme. Najdi nějaké hadry, ale rychle, musíme ještě někam zajít.“

„Kam?“ zeptal se Vajd spíše ze zvyku všechno vědět než ze skutečné zvědavosti.

„Navštívíme Chabelu,“ odsekl Conan. „Potřebuji člověka, který se vyzná ve dvorských intrikách a může mi prozradit, co za ptáčka je ten Borges. Copak si necení vlastní kůže, že začal zabíjet moje lidi?“

„Princeznu Chabelu?“ vyjeveně opakoval Krysáček, zjevně neposlouchající zbytek řeči.

„Znáš nějakou jinou toho jména? Pohni, ať to do rána stihneme!“

Bronzový zvon na věži vzdáleného královského zámku odbil půlnoc. Táhly dunivý zvuk proplul nocí nad spícím městem a ztratil se někde v moři.

Navštívit urozenou princeznu Chabelu se ukázalo jednodušší, než se Vajdovi zdálo možné. Stačilo přeskočit nevysokou kamennou zídku, omráčit dva nic netušící rozespálé noční strážné, přeběhnout liduprázdnou tmavou zahradu a vyškrábat se do prvního vysokého otevřeného lomeného okna, na které narazili. Otevřených byla většina, kvůli horku uvnitř, probíhala tam slavnost, hudba, hlasy a smích se rozléhaly po celém zámku.

Ve skutečnosti byly zámky dva, stará pevnost, založená současně se vznikem města, jejíž nepřístupné a hrozné hradby ze šedé a tmavorudé žuly se tyčily nad pestrým ruchem přístavu, a nová budova, postavená otcem nynějšího krále a nedávno několikrát Ferdrugem představovaná. Nový zámek se svými bizarními vě-

žičkami, vitrážovými okny a stěnami z růžově bílého kamene vypadal v porovnání s pochmurnou starou stavbou vzdušný a elegantní, jako krásná mladá žena vedle starého odpudivého muže.

Levé křídlo nového zámku, obklopené okázalou zahradou a sestupující terasami až k moři, patřilo Ferdrugově dceři, okouzující osůbce, nemající ještě ani dvacet, jediné následnici zingarského trůnu, nepočítáme-li jako druhého uchazeče o trůn králova mladšího bratra. Nicméně Chabelu by mohl nazvat lehkomyšlnou a nezodpovědnou jediné člověk, který ji neznal blíže.

Už třetí rok vedla princezna tichou, o to však úpornější válku s nescísnými uchazeči o její ruku a o korunu Zingary, zářící v pozadí. Dcera starého krále, držícího se úporně na trůnu již třicet let a bez váhání likvidujícího všechny, kdo se ho pokoušeli z něj svrhnout, vyrostla v jeho důstojnou nástupkyni. Zatím žádný z nápadníků, myslící si na její ruku, nemohl s určitostí tvrdit, že mu patří byt' i jen kousek jejího srdce...

K úžasnému nápadu uzavřít sňatek s barbarem ze severu Chabelu přivedla vcelku rozumná úvaha. Napadlo ji, že po smrti krále a její následné korunovací by nebyla Zingara okupována Argosem nebo Aquilonií, které čekají pouze na vhodnou příležitost. Své důvody jednou přednesla pořádně rozveselenému Conanovi a přitom na něj hleděla zamilovanými očima. Když se dochechtal, Cimřeřan namítl:

„Podívej, Chabelo, až tě korunují za královnu, zavolej mě a já se s radostí stanu... řekněme velitelem armády. Bude mi stačit i malý plat...“

„Kdyby ses stal mým manželem, bylo by všechno jednodušší,“ řekla Chabela litostivě. „Když ale myslíš... Co je na tom tak směšného? Copak ti každý den nabízejí korunu? Otec sice bude chrlit hromy a blesky, ale je ti za mnohé zavázán a já ho přemluvím. Copak tě ještě pořád baví plahočit se po světě a bojovat? Já vím, řekneš, že jsem žena a že tomu nerozumím, ale...“

Princezna uměla jít za svým, ale nebyla to její vina, že se to nepovedlo. Dobré vztahy mezi následnicí trůnu a korzárským kapitánem však přesto zůstaly zachovány a Conan počítal s tím, že

mu Chabela pomůže vnést nějaké světlo do temné historie, která se odehrála tuto noc.

Cimmeřan a Kryšáček s otevřenou pusou, zírající nevěřičně kolem sebe, vyšli z prázdné komnaty do dlouhé chodby, ověšené gobelíny. Okamžitě spatřili v křesle s vysokým opěradlem dřímající děvče, služebnou nebo komornou.

„Zrovna tuhle potřebujeme,“ zašeptal Conan. „Jen se musí vzbudit a jít pro Chabelu.“

Ze všech probuzení ubohé služičky bylo tohle skutečně nejhorší; kdyby jí zavčas severan dlaní nezacpal ústa, její ječení by bylo slyšet po celé Kordavě. Když zjistila, že jí ten strašný a neznámo odkud příšlý cizinec stejně brání křičet a nejeví úmysl ublížit jí, přestala se vzpírat, a dokonce poslouchala, co jí říkají:

„Víš, kde je Chabela?“

Služebná pokývala hlavou.

„Nebudeš už křičet?“

Tmavovlasá hlava se horlivě zavrtěla ze strany na stranu a na dívčí tváři se objevil výraz, svědčící o tom, že bez povolení nevydá ani hlásek.

„V pořádku,“ pokýval barbar a volná služebná si ulehčeně oddechla, ale pro všechny případy ustoupila. „Běž najít paní a řekni jí, že... na ni čeká člověk, kterého zná z Bezejmenného ostrova, rozumělas?“

„Z... z Bezejmenného o-ostrova...“ sotva slyšitelně zašeptalo děvče. „Už můžu jít, Vaše milosti?“

„Upaluj! A opovaž se volat strážce – Chabela by tě nechala rozemlít na prášek.“

Služebná si nadzvedla pomačkané sukně a toporně se rozběhla chodbou, ani se netroufala ohlédnout. Velký Mithro, co to má princezna za známé? Neměla by raději zaběhnout k veliteli palácových strážů? Raději ne, hrůza pomyslet... at' si to Její Výsost vyřídí se svými známými sama... mimochodem, byli ti cizinci dva nebo se jí to jen zdálo?

„Počkáme.“ Conan majetnickým gestem otevřel dvoukřídle dveře z růžového dřeva se zlatými ozdobami a klikami ve tvaru

orlích spárů, vešel dovnitř a pohodlně se rozvalil v křesle. Vajd jen zíral, už jen představa vejít do té místnosti a ještě v ní sedět byla téměř rouháním. To je, jako by si sedl v Mithrově chrámu... Zajímalo by ho, kolik by na Mořském rynku dali třeba za ten pár stříbrných svícňů, kdyby se tam dostaly.

„To chceš zbytek života strávit ve dveřích?“ ušklíbl se Cimmeřan a opřel svůj meč v pochvě o stoleček, křehký už napohled. „Je to jen pokoj.“

„Víte, kapitáne, já... raději počkám venku,“ zamumlal Vajd odmítavě a couvl do více nebezpečné, ale obvyčejnější chodby. „Zdá se, že někdo už jde...“

„Nemíchej se do řeči, jen napínej uši. A nesnaž se rozhněvat tuhle prchlivou krásku!“ varoval ho úmyslně přísně severan.

„To tak zrovna potřebuji...“ Kryšáček, věren své přezdívice, vklouzl za ozdobný sloup mezi dvěma nástěnnými koberci a zmizel.

Chabela, vytržená z víru radovánek, šla chodbou tak rychle, že jí ulekaná služebná sotva stačila. Princeznu ne nadarmo nazývali „růží z Kordavy“. Tělo bujných tvarů, zářivé černé oči, plně rudé rty a panovačný nosík se sotva znatelným hrbolkem tvořily dohromady překrásnou ženu.

Dlouhé černé vlasy, propletené šňůrami perel, sametové tmavé vínově červené šaty s bílými krajkami lámaly srdce a inspirovaly básníky... něčím se podobala Sanche, či spíše Sancha se podobala jí, jen s jedním malým rozdílem – Chabela se narodila jako princezna, kdežto Sancha se ji neúspěšně snažila napodobovat.

Nevešla, ale vplula do komnaty a s tichým povzdechem se zeptala, pokoušejíc se svému přirozeně veselému hlasu dodat přísnost:

„Proč nikdy nepřijdeš jako normální lidé?“

„Protože jsem, jak všichni vědí, divoký a neotesaný barbar,“ ušklíbl se Conan a povstal z křesla. „Copak to nevíš?“

„Vždycky na to zapomenu... Nevěděla jsem, že ses vrátil. Jak dopadla... m-m-m... plavba?“ Otázka byla přerušena srdečným polibkem.

„Lépe, než jsme čekali.“

Chabela zvedla z kulatého stolku maličký bronzový zvoneček a dvakrát zazvonila. Ve dveřích se ihned objevila již poněkud klidnější služebná:

„Přejete si, Vaše Výsosti?“

„Argoské víno, drahoušku.“

Chabela přelétla oceňujícím pohledem Cimmeřana, znovu usazeného v křesle, na okamžik se zamyslela a dodala: „A hodně...“

Služebná odběhla a zanedlouho se vrátila s podnosem, na němž se tísnily dvě objemné, lýkem opletené lahvice, miska s místními tmavými hrozny a bledožlutými ranými broskvemi a také dva stříbrné poháry, ozdobené tepanými vinnými listy.

Potom, co se princezna třikrát zeptala, jestli cizinec skutečně řekl „Bezejmenný ostrov“, utekla před svými citeli z tanečního sálu jako laň před smečkou lačných psů, cestou si málem nahlas prozpěvovala a teď přikázala přinést takové patoky, jako je argoské, služebnou už nemohlo nic překvapit. Rychle rozestavila na stole uprostřed nevelké komnaty přinesené občerstvení, zeptala se, bude-li jejích služeb ještě třeba, a byla propuštěna s tím, že má do rána volno. Ulehčeně vyběhla z místnosti, pryč od toho hrůzu nahánějícího hosta následnice trůnu.

„Čemu vděčím za tak nečekanou a pozdní návštěvu, kapitáne?“ Jedna lahvice již byla prázdná téměř bez Chabeliny účasti, vyprávění polopravdivých historek o uplynulé plavbě a klepech ze života slavného města Kordavy bylo odvyprávěno a se zájmem vyslechnuto, ale i nepříliš bystrému pozorovateli by bylo jasné, že nemluvný Cimmeřan nepřišel na návštěvu proto, aby popíjel argoské a už vůbec ne kvůli krásným očím královy dcery...

„Tvůj otec má dobré vinné sklepy, Chabelo,“ ozval se Conan. Víno skutečně nebylo špatné, rozhodně lepší než to, které podávali u Gaborala.

„Jestli chceš, přikážu, aby ti poslali několik soudků... na důkaz královské přízně.“

„Už slyším, jaké drby se zase budou šířit,“ frkl severan. „A co řekne Ferdrugo.“

„Už zase jsi nesnesitelný, Conane,“ povzdechla Chabela. „Máš nějaký problém?“

„Jistě,“ přisvědčil Conan otvírající druhou lahvicí s argoským. „Říká ti něco jméno Borges?“

„Borges?“ nadzvedla obočí Chabela. „Hrabě Borges? Copak, rozkmotřili jste se?“

„Ještě ne, ale...“ Cimmeřan se významně odmlčel.

„Borges, Borges,“ přemítalo děvče. „No... pokládají ho za mar-notratníka, flamendra, milovníka krásných žen a ušlechtilých koní, jenže takoví jsou všichni naši šlechtici...“

„Řekla jsi pokládají,“ namítl Cimmeřan a naléval přitom víno do pohárů. „Co si myslíš ty, má paní?“

„Já...“ nečekaně se jako dítě zatahala za vlasy a zamýšleně pronesla:

„Já myslím, že to je jen přetvářka. Ve skutečnosti je hrabě velice chytrý, mazaný a zlý člověk. Otec se už dlouho chystá vyhnat ho z města, Borges ale žádné zákony neporušil, tedy alespoň ho při tom nepřistihli. Pořád se kolem něho točí všelijací podivní lidé a nikdo mne nepřesvědčí, že v tom, co se nedávno odehrávalo u nás, neměl prsty! Jenže je moc chytrý a ví, kdy se má stáhnout do ústraní. Taky má loď. Tady je každý druhý buď majitel nebo kapitán lodi, ale na tom není nic divného. Vy byste měli vědět o Borgesově lodi víc!“

„Má čtyřicet vesel, uveze sto chlapů a může jet, kam chce, třeba až do Západní země, jestli existuje.“ Cimmeřan se pokoušel vzpomenout si, jestli viděl *Krasavici* v přístavu, ale nebyl si jistý. Snad tam byla...

„To není loď, to je zázrak,“ řekla nadšeně Chabela. „S takovou se dá klidně jet třeba na lov mořského hada! Kde vzal tolik peněz, vždyť taková loď musí stát celé jmění a Borgesové jsou sice starobylý rod, ale ne příliš bohatý!? Nejspíš bude mít hrabě někde v truhlici ukrytou vlahku Bratrstva... Poslyš, proč jste se nepohodli?“

„Borges je teď ve městě?“ odpověděl otázkou na otázku severan. „Víš, kde bydlí?“

„Viděla jsem ho včera na malé večerní audienci, má v Kordavě

vlastní dům. Někde v Plachtářské ulici... nač ho potřebuješ, kapitáne?“

„Useknu mu hlavu,“ zamračil se Conan. „Buď on nebo jeho lidé zabili dva muže mé posádky. Pokud je to pravda, myslím, že budeš mít brzo o jedno ctitele méně.“

„To nechápu,“ pronesla nevěřičně Chabela. „Přece všichni vědí, že je lépe zneprátenit si korunu než tebe!“

„Tak je to zřejmě chlap, který to neví... má paní, neznáš náhodou jméno Valdrio?“

„Ne,“ odpověděla po krátké úvaze princezna. „Ačkoliv... někde jsem je slyšela, jen si nevzpomenu kde a v jaké souvislosti to bylo... moc toho nevím o falešných zlat'ácích a o černé magii... co je na něm zvláštní?“

„Celkem nic. Jenom ho zítra najdou ve Starém přístavu s dvěma dírami v zádech. Ale nemám s tím nic společného. A ještě něco, můžeš mi prozradit jedno státní tajemství?“

„Záleží na tom, jaké,“ našpulila koketně ústa Chabela. „Opravdu jsi nezabil toho... Valdria?“

„S chutí bych to udělal, ale nepovedlo se to... takže, neodjel někdo z královské rodiny v uplynulých dvaceti dnech někam pryč?“

„Ano, strýc mé matky odjel do Shemu s obchodní galérou. Ještě se nevrátil. Otec se chce poptat v Asgalunu...“

„Nic se nedozví,“ přerušil ji Cimmeřan, „to byla naše práce. Je mi líto, drahá Chabelo, ale tvůj příbuzný už krmí ryby.“

„Ah,“ vydechla královská dcera a upustila na podlahu nakousnutou broskev. „Jak se to stalo?“

„Jednoduše. To se stává. Jenže poslyš, Chabelo, o tomhle víš jen ty, já a dnes už mrtvý Valdrio. Určitě ještě někdo, koho neznám, ale já si ho najdu. Jestli se to ale donese králi a všichni budou jednohlasně tvrdit, že ten ničemný barbar úmyslně zabil a oloupil tvého strýčka, nevěř tomu. Pokus se o tom přesvědčit i starého, eh... vznešeného krále Ferdruga.“

„Přesvědčím,“ souhlasila se smutným úsměvem princezna. „Pokud se také řeči neroznesou, předpokládám, že mám mlčet?“

„To bude lepší...“ souhlasil Conan. Není dobré zatahovat jiné lidi do vlastních nepříjemností, ale bude klidnější, když bude Chabela pro všechny případy vědět, co se ve městě děje. Alespoň bude klidná a nic bezdůvodně neprozradí.

„Co teď budeš dělat?“ zajímala se Chabela. „Hledat Borgese? Jestli se chceš pomstít, nechej na živu aspoň někoho, královna bez poddaných je pro smích!“

„Bude mi stačit jeden hrabě...“

Vajd, který nepozorovaně vyklouzl, a služebná, konečně zbavená strachu, seděli na chodbě, vesele spolu hovořili a potichu se smáli a úplně zapoměli, proč je zde každý z nich. Když se dveře princeznina pokoje otevřely, polekaně sebou trhli a vyskočili.

„Přeji šťastnou plavbu, kapitáne, nebo raději, jak se říká, dobrý vítr?“

„Pro nás je každý vítr dobrý... také přeji všechno nejlepší, princezno. Málem jsem zapomněl – o našem stygijském známém jsi nic nezaselechla?“

„Brr,“ oťrásla se Chabela, „ani nevzpomínej... ne, nic jsem neslyšela a jestli se tu někdy ukáže, kouzelník nekouzelník, nechám ho vsadit do Staré pevnosti, dokud si nerozmyslím, jak ho sprovodit ze světa!“

„Chápu,“ protáhl Cimmeřan. „Už musíme jít do přístavu, kdyby něco, najdeš mě tam. Je tu někde poblíž východ, abych nemusel lézt zase oknem?“

„Vyprovodím vás,“ vyhrkla osmělená služebná, „mohu, paní?“

„Běž,“ přikývla princezna. „Na shledanou, kapitáne...“

Odcházeli dlouhou chodbou, osvětlenou pochodněmi v masivních měděných prstencích na stěnách, a Chabela ještě pořád stála ve dveřích s klikou v ruce. Pak nečekaně s truchlivým výrazem ve tváři vyhrkla:

„Jaký to muž! U Ishtar, proč jen mám takovou smůlu? Snad mě někdy konečně odliší od nábytku!“

Bělavá ranní mlha nad mořem se postupně protrhávala a od-

krývala koráby, zakotvené u přístavišť, a probouzející se město. Nad množstvím střech, plochých, hřebenatých a zubatých, nad věžemi hradeb, těsně obepínajících město, i nad budovami zámku stoupal vzhůru bleďe zlatý sluneční kotouč. Přístav, ožívající pod jeho dosud mírnými paprsky, naplňovalo hlukem, nezvyklým v tak časnou hodinu, množství hlasitě hovořících lidí, vrzání lan a pleskot napínaných plachet. Bylo zřejmé, že se někdo rozhodl využít ranní větrík a odliv a vydat se co nejdříve na cestu.

Ráno pro posádku karaku, kotvícího opodál od ostatních lodí, začalo nevesele – objevem dvou těl, zašitých do pytlů, ležících na spodní palubě. Vajd ještě před svítáním zavedl do Křivé uličky čtveřici mužů s narychlo udělanými nosítky a ostatky Bolta a Sargose byly dopraveny na palubu. Valdriovo tělo zůstalo ležet na dlažbě, jen během noci je obyvatelé noční Kordavy obrali o vše, co bylo jen trochu cenné...

Polovina posádky *Vagabunda* byla nezvěstná a druhá, poháněná bocmanem, kterého ještě stále bolela hlava, velice neochotně přenášela na loď zásoby pro chystanou plavbu a od srdce se navzájem se Zeltranem proklínala. Nikdo si nevíšal Sigurda, vracejícího se z města. Kráčel rychle po přístavním můstku s výrazem člověka, který si dobře užil a teď se svědomitě s prázdnými kapsami vrací domů. Vaniřan s sebou nesl nějakou malou věc, pečlivě zabalenou v kousku vlněné látky. Přeběhl po žalobně skřípajícím můstku a vyhrkl na bocmana, stále se potýkajícího s následky opičky:

„Kde je kapitán?“

„V kajutě, kde by byl,“ zahučel bocman, jehož jindy výbojně vztyčené kníry splihle visely. „Kdepak ses celou noc válel?“

Sigurd neodpověděl, párkrát zabušil pěstí na dveře kajuty, a když se dočkal sverpého „Koho sem čerti nesou?“, vešel dovnitř.

„Kapitáne, začíná nám na palubě něco smrdět,“ vychrlil místo pozdravu na nevyspalého zachmuřeného Conana. „Tys dneska v noci někoho zabil? Po půlnoci?“

„To jste se na mě domluvili nebo co?“ zavrčel Cimmeřan. „Jakoby nestačila ta prokletá galéra...“

Pak si uvědomil, že Sigurd včera u Devíti střel nebyl, takže

o Valdriovi, jenž znal jejich tajemství, nic neví, ani o příhodě v Křivé uličce.

„Jaká galéra?“ podivil se Sigurd. „Já jen, že... místní garda celou noc hledá nějakého chlapa, podle jejich slov celý ty, který prý nadělal díry do nějakého Valdria, královského úředníka...“

„Zeltrane!“ zařval Conan tak, že přehlušil i povyk na palubě. „Zeltrane, aby tě ...!“

„Stalo se něco, kapitáne?“ vsunula se do dveří trpitelská bocmanova tvář.

„Hned někoho pošli, ať oběhne hospody a sežene naše chlapy. Jsme připraveni?“

„Skoro, kapitáne.“ Zeltran vycítil, že se na *Vagabunda* hrne nějaká pohroma. „Ještě pár věcí a můžeme odrazit.“

„Pohněte, musíme se odsud dostat ještě dnes! Potom za mnou přijdi... tak kdopak mě to hledal, Sigurde?“

„Královská garda, ať se na místě propadnu! A pak mi ještě řekl nějaký chlap, že ti mám předat tohle,“ postavil Sigurd s klepnutím na stůl přinesený balíček.

„Kdo ti to dal?“ nechápal Conan. „Co to je?“

„Na mou duši nevím,“ přiznal poctivě kormidelník *Vagabunda*. „Sedím si takhle u Zběsilé svině, najednou se dovnitř vrtí chlap, oči mu lítají ze strany na stranu a ptá se, jestli někdo nezná kapitána Conana. Tak sem řek, že znám. Vrazil mi tenhle balíček a říká – odnes to, kapitán bude vědět, co s tím. Vzal jsem to a chtěl se ho zeptat, co se děje a koukám, chlap je fuč. A hned potom tam vtrhli gardisti...“

„Počkej!“ chytil se Cimmeřan za třešticí hlavu. „Už ani to Ferdrugovo víno nestojí za nic!“ pokoušel se soustředit. „Pamatuj se si dobře, jak to bylo? Nejdřív přinesli tohle,“ kývl na balíček, „a potom přišli gardisti?“

„Souhlasí. Nedaleko od Svině je královský palác a má na věži takovou věc, říkaj tomu hodiny. Každou hodinu to odbíjí. Když se mnou ten chlap mluvil, právě tloukla půlnoc. Gardisti přišli později...“

Kolem půlnoci bodli Valdria v Křivé uličce do zad... není mož-

né, aby se řeči roznesly tak rychle, sotva ho zabili a gardisti už pátrají a navíc, to je neuvěřitelné, vědí už, koho mají hledat! A přitom Kryšáček říkal, že tělo toho našeho chytráka se pořád ještě povalovalo v uličce... aby je všechny d'as vzal, co se to tady děje?

„Řekni Zeltranovi at' všeho nechá a rychle ke mně přijde,“ zamračené přikázal Conan. Počkal, až se za Sigurdem zavřely dveře, a opatrně, člověk nikdy neví, rozbalil záhadný balíček. Tajemný dárek byla malá truhlička, na rozích okovaná zlatem, z nějakého severanovi neznámého světle žlutého dřeva, teplého na omak. Na víku bylo vyřezáno zobrazení nějakého podivného stvoření – buď to byl pták s obzvlášť dlouhým krkem, nebo had s párem malíčkových křídel. Už na pohled byla ta věčička stará a drahocenná, bez ohledu na to, co v sobě skrývala.

Conan si prohledával kapsy a snažil se vzpomenout si, kam si strčil klíček, který mu včera večer Valdrío dal. Když ho našel, na třetí pokus se mu ho podařilo zastrčit do malé dírky na boku a otočil jím – uvnitř něco cvaklo a víko odskočilo. Ve vnitřku, vyloženém světle fialovým sametem, ležely dva nacpané semišové váčky a měděný tubus – zelený patinou věků, pokrytý ražbou – v jakém se přechovávají papyry. Obsah váček se zdál Cimmeranovi daleko zajímavější; jeden vytáhl a rozvázal koženou tkanici, jíž bylo hrdlo staženo. Na vyhlazené desky stolu se s jemným t'ukáním jako krupobití snesl proud různobarevných jiskřících kamínků – od úplně malých jako hořčičné semínko až po velké jako lískový oříšek.

„No prosím,“ zamumlal poněkud omráčený barbar. „Takže zaplatil...“

„Kapitáne, můžeme odplout třeba hned,“ zahlásil bodře bocman Zeltran, cítící se již poněkud lépe, když vstoupil do kajuty. „Všichni jsou na místech, obzor je prázdný, vítr vane... co to je?“

„To je odměna za naši krev,“ objasnil mu zachmuřené Conan. „Někomu jsem nás prodal. Nejhorší je, že vlastně nevím, komu...“

„Slušné kamínky.“ Bocman si jeden vzal mezi dva prsty, podíval se skrz něj do světla a tónem znalce prohodil: „Sto zlat'áků, bez smlouvání. Je jich hodně?“

„Vidíš, ne?“ št'ouchl severan do otevřené truhličky na stole. „Plný váček.“

„Za tohle se máme vydat do Stygie?“ ujistil se Zeltran.

Conan mlčky přikývl a vytáhl měděný tubus. Zakroutil s ním, pouzdro se rozdělilo na dva kusy a z něj se šustěním vypadl pečlivě svinutý papyrus. Zeltran nasypal drahokamy zpět do váčku, položil ho do truhličky, také se naklonil nad stolem a se zájmem si prohlížel na několikrát poskládaný, věkem zežloutlý list, opálený na okrajích. Na malém kousku papyru kdysi neznámý malíř zobrazil plánek zvláštní spletité stavby s množstvím sálů, průchodů, místností, chodeb a schodišť. Některá místa plánu napadla lesklá zelená plíseň a zničila tenké černé čáry; co na těch místech bylo, zůstávalo tajemstvím. Přibližně uprostřed plánu jasně červená šipka, nakreslená rumělkou, ukazovala ve spleti chodeb na nějaké zřejmě důležité místo. Žádné jiné poznámky na plánu nenašli.

„To není stavba,“ prohlásil bocman po dlouhém prohlížení a bedlivém studiu mapky. „Nebo to musel stavět nějaký šílenec...“

„Stará stygijská města někdy vypadala jako jeden dům,“ vzpomněl si na bývalá dobrodružství Conan, „ale také si myslím, že to není budova. Vypadá to spíš jako... labyrint nebo jeskyně. Předpokládejme, že šipka označuje místo, které musíme najít. Zeltrane, víš kde je Zátoka rudých skal?“

„Na hranicích Kushe a Stygie, momentálně se hádají, komu ten kousek země vlastně patří. Tiché místečko, ani živáčka kolem... to je tam?“

„O kus dál. Tak tam poplujeme a podíváme se. Co je?“

Někdo usilovně bušil do dveří a vykřikoval: „Na břehu jsou gardisti!“

„Zeltrane, odjíždíme. Rychle!“ Conan opatrně papyrus stočil, zastrčil do tubusu a vložil jej do truhličky k váčkům s drahokamy, tu zavřel a zamkl. „Rozviňte plachty a mizíme.“

Příchod jízdních gardistů byl zpomalen na nábreží; rozdávali kopance na všechny strany a pokoušeli se projet změtí popadaných pytlů, balíků, žoků a beden. A po můstku k *Vagabundovi* kráčela Sancha v doprovodu dvou nosičů, obtížených balíky a obrovskou

truhlicí. Nesla se důstojným krokem, jak se sluší na vznešenou dámu a družku kapitána královských korzárů.

Když spatřila, že na korábu, ke kterému jí zbývalo ještě kolem třiceti kroků, panuje shon, signalizující odplutí, rozevřela široce oči, na okamžik strnula, pak pronikavě zaječela: „Kampak beze mě?!“ Pobídla nosiče a rozběhla se. Když si jí gardisté všimli, zapomněli na hádku s kupci a majiteli lodí na břehu, pobídlí koně a rozjeli se přímo za ní, rozrážejíce při tom narůstající dav, který se v přístavu obvykle shromažďoval.

Pás trpytivé hladiny mezi palubou karaku a přístavištěm se pomalu, ale jistě rozšiřoval, plachty se nadouvaly, lapající sílíci vítr, avšak Sanchu už nemohlo zastavit nic. Zaječela ještě jednou na kuráž, skočila a přistála na palubě karaku, přičemž málem povalila bocmana.

Nosiči hodili její věci za ní, jenže těm se vedlo podstatně hůř. Část balíků doletěla, ale rozměrná truhlice hlasitě plácla do průzračné zelené vody, vyvolala nevelkou vlnu a lehce se kolébajíc klesla ke dnu.

„Nemuselas tak spěchat,“ povzdychl si Conan a zvedl padlou dívku. „Proč jsi nezůstala na břehu?“

„A proč mi nikdo neřekl, že ráno odjždíme?“ odsekla dopálená Sancha a rovnala si rozčuchané vlasy. „Co ještě v té zasmrádlé Kordavě zažiju? Chtěls utéct, co?“

„Uklidni se,“ konejšil ji Cimmeřan hledě na vzdalující se břeh, kde hulákali vzteklí gardisté, jimž kořist unikla. „Stihli jsme to tak tak.“

„Co se vlastně stalo?“ zvítězila věčná ženská zvědavost nad zlostí, že ji málem nechali na břehu. „Zase jste něco provedli? Ve městě se šušovalo, že královští piráti pozabíjeli fůru lidí... vy jste to jako obvykle nebyli, že?“

„Jako obvykle ne,“ odsekl Conan. „Co se ještě šušovalo?“

Sancha se snaživě, ale marně pokoušela si vzpomenout:

„Víc už jsem neslyšela... můžu vědět, kam jedeme?“

„Co nejdál odsud,“ nevrle zabručel v odpověď severan, otočil se k zádi a zavolaal: „Sigurde! Směr jih, dokud se nepřiblížíme k Baračským ostrovům!“